

TRIPLE SEC – Christophe Mailleux

Personages:

John: personificatie van de emotie, het gevoel. Is licht verzwakt, kent ups en downs
O'Siris: verpersoonlijkt de rede, het verstand. Is klein en tenger, ernstig verzwakt en verziekt
Seth: instinctief, gewelddadig, dierlijk. Is solide.
Nubis: pro deo advocate, verzorgde jongedame, zwartharig
Twee cipiers

Decor:

Een grauwe cel, met een stapelbed, een toilet, een wastafel, een tafel met stoel, een bankje. Achteraan een klein, hooggeplaatst getralied celraam. Een poster van King Kong naast één van een pin-up. Een waslijn is gespannen van de tralies van het raam naar de tralies aan de voorkant van de cel.

Laatste bedrijf: een andere, kleinere cel.

Kleding:

John, O'Siris en Seth, dragen gevangenisplunje, elk met hetzelfde zescijferige rugnummer.

Taal:

Het is belangrijk om het essentiële van John, O'Siris en Seth weer te geven in hun spreken;

John: staat voor de emotie en spreekt op gevoelige toon, met overslaande stem
Seth: als het instinctieve spreekt hij erg "koud", gevoelloos
O'Siris: verpersoonlijkt de ratio en dient doordacht te spreken, de juiste woordkeuze te overwegen

Richtlijnen regie:

John, O'Siris en Seth zitten samen in een cel en zijn voortdurend in onevenwicht. Eigenlijk zijn de drie personen deelement van één persoon – een seriemoordenaar - die wacht op de uitvoering van de doodstraf. Het is belangrijk dat de opsplitsing van de persoonlijkheid in verstand, gevoel en instinct in de eerste drie bedrijven in de verf gezet wordt. Pas op het einde van het derde bedrijf mag de versmelting van deze elementen tot één eigenlijk persoon echt duidelijk worden.

EERSTE BEDRIJF

(O'Siris ligt op de brits en rust. John leest een typisch mannenblad en Seth krast een tekst in de celwand).

- Seth: (Krassend, met de tong uit zijn mond) Staan er schoon wijven in?
- John: Wat?
- Seth: Of er schoon wijven in staan? (Geen antwoord) In dat boekje.
- O'Siris: (Kreunend) Een tijdschrift met lelijke vrouwen zou niet zo goed verkopen. Zou ook niet zo lang blijven bestaan.
- Seth: Schoon en schoon is twee. (Houdt op met krassen) Soms hebt ge zo van die wijfkes die het bloed als kokend water door uw aders jagen, van die wijfkes die ge van pure lust zoudt verscheuren.
- John: Zonde. Zo'n vrouw als deze hier, wil gekoesterd worden. Moet gekoesterd worden. Zo'n lichaam kunt ge niet anders aanraken dan met veel liefde en ontzag. Ik zou schrik hebben haar gave huid te schuren met mijn eeltige handen.
- Seth: Eeltige handen? Gij? (Hoongelach. Krast verder).
- (Pauze. O'Siris kreunt)
- Seth: Kloooo-te. Klote. "De maatschappij is klote". Wat zegt ge daarvan? (Wijst naar zijn inscriptie – hoofd- en kleine letters door elkaar). Huh? (Wijst op een andere:) "The world sucks". Geen reactie?! Tuurlijk niet, wij zijn ook een stuk van die klotemaatschappij (keilt zijn steentje weg).
- O'Siris: Oooohhh ... mensen, mensen.
- John: Gaat het, O'Siris? Ge ziet er koortsig uit. Ge moet u sterken, man.
- Seth: Ja, ge moet u sterken. (Rukt het blad uit Johns handen). De wereld rolt de zwakken als lange lopers voor zich uit (kijkt in het blad) Hooo. Wat een loeiers!
- John: Seth, ik was nog niet klaar.
- Seth: Ik ben nog niet begonnen. Gij hebt er al een hele tijd ingelezen.
- O'Siris: (Zet zich kreunend rechtop) Beleefdheid ... is niet zijn sterkste kant.
- John: Geef op. (Grijpt het blad. Trekt indringend - Seth leest verder) Kom, geef hier.
- Seth: Laat los of ik stamp op uw bakkes.
- John: Seth, maak het niet moeilijker dan het al is.
- Seth: (Trapt hard – John lost) Is het zo gemakkelijker?
- John: Au! Hoe ik het bij u al zo lang heb kunnen uithouden, ik versta het niet. Ik ben veel te goed.
- O'Siris: Ik heb honger.
- Seth: *Wij* hebben honger
- John: Kunt ge u nog wat houden, O'Siris?
- O'Siris: Niet meer of minder dan anders. Hoelang reeds is het zo met mij gesteld? Ik ben altijd al een zwakke schakel geweest. De zwakste van ons drieën. De heldere momenten wisselen zich af met de duistere. Soms heb ik het gevoel dat ik dingen wil neerschrijven, dingen zuiveren. Ik heb behoefte aan een catharsis.
- Seth: Die heeft koddig schaamhaar...
- O'Siris: Maar ik heb de energie niet meer.
- John: Och, we hebben allemaal wel eens behoefte om ons te uiten. Hoe relatief is plezier als je het met niemand kan delen? Hoe hard is de pijn als je het helemaal zelf opslokt? We moeten delen. Zoals we altijd al gedaan hebben. Samen uit, samen thuis.
- Seth: Deze lellebel zou ik met niemand willen delen ... Die mag meteen eens op mij komen zitten ... Een vurig heet, temperamentvol beestje. Prachtig lichaam. Dat is

een godin, jong. (Slaat het magazine toe, legt het bij O'Siris op de borst en klopt bemoedigend met de vlakke hand op zijn wang) Hier, O'Siris, uw beurt; hier zult ge van sterken. Van rauw vlees.

O'Siris: Och. (Legt het blad zonder kijken naast zich op de grond)

John: Hoelang nog? Ik word zo ellendig van die onzekerheid.

Seth: Er is geen onzekerheid. Geen gratie. Wees ervan overtuigd dat er voor ons geen weg terug is. Tenzij ... tenzij we ons uit de voeten kunnen maken. Op onze advocaat moeten we niet rekenen, die ziet het nog veel minder zitten dan wij. Pro Deo's ... de groene maden van de rechtspraak ... mijn kloten! Neen, neen, geen vergiffenis.

O'Siris: Zoals verdiend. Voor uw stommiteiten.

Seth: Hey, hey, gij waart er ook bij, hé compagnon.

O'Siris: Hoe zou *ik* me kunnen verzet hebben? Ik heb u genoeg in uw oor gefluisterd. Mijn enige weerstand is het verbale. Fysiek ben ik een nul.

John: Ikzelf ben ook niet meteen een toonbeeld van sterkte. We hebben allemaal onze schuld, we waren er allemaal bij. We hebben toegekeken en laten gebeuren.

O'Siris: En mee beraamd.

Seth: We zijn broeders. We gaan hand in hand door het leven, hand in hand naar de dood. Romantisch, toch?

O'Siris: Hoe eens mens zichzelf kan verliezen.

John: Ons vader zou ons hier moeten zien zitten ...

Seth: Onze ouwe? En dan? In het hoekje gaan staan, met de armen omhoog en vier telefoonboeken op de vlakke handen? En dan de riem erop?! Het zou geen ballen veranderen ...

O'Siris: Hij heeft zijn tijd gehad, onze Ouwe, zijn invloeden kennen we intussen al. Hij heeft ons wat via zijn genen meegegeven, al dan niet gemuteerd, en hij heeft ons wat met de opvoeding meegegeven. En wat blijkt? Een mens ontwikkelt zich toch helemaal anders dan zijn oudjes willen. We zitten niet in een kooitje, hé. Er zijn nog mensen en omstandigheden die een invloed hebben. Opvoeding is een tolletje dat ze laten draaien; je ouders zetten het in gang, maar er is geen kat die vooraf weet waar je overal tegenaan gaat knallen. Tenslotte brengen we meer tijd door bij anderen dan bij de oudjes.

John: We hebben niet te klagen gehad, ze zijn goed voor ons geweest: ze hebben hun plichten gedaan. Het is gewoon allemaal anders gelopen dan gepland en verwacht.

O'Siris: Zelfs onze eerste job hebben we aan hem te danken.

John: Eenzame uren bij de spoorwegen, als machinist, bij het goederenverkeer dan nog wel. Schoon job ...

Seth: En bijna altijd de nacht. Ge leeft in een andere wereld, de wereld van de hoeren en nichten. Een wereld van spanning. Alles is anders. Onherkenbaar. Ik voelde me als een roofdier in de nachtelijke savanne.

John: Een triestige, eenzame tijd, ja.

O'Siris: Indien we bij het personenverkeer aan de slag hadden gekund had ons leven een heel ander scharnierpunt gekend. Daar zijn de wachttijden veel beperkter en de ritten in hoofdzaak overdag. Goederen werden bij voorkeur 's nachts vervoerd, wanneer er veel minder personenvervoer is. En ja, met wachttijden hield men vrijwel geen rekening: bij het goederenverkeer kon het oplopen tot 52 uur, dat is niet niks.

John: Dat is niet niks. Het heeft ons vervreemd van het bestaan. We hadden geen band meer met het menselijke, onze hele wereld was grauw, mechanisch ... asociaal ... volstrekt niet emotioneel.

Seth: Och, het had best ook zijn charmes, zijn mogelijkheden, die verlaten wereld. Het gaf me karakter; ik voelde me heer en meester; de nacht in met honderden PK's en een duizendtonner achter mijn kloten. Een reusachtig monster dat 's nachts over zijn sporenpad donderde. Machtig, gewoon ...

O'Siris: Door dat 'machtig' gevoel van u hebben we die job amper zes maanden kunnen behouden. 'Machtig', zegt hij.

Seth: De nacht gaf me anonimiteit, ik werd niet eens gecontroleerd. Ik voelde mijn grenzen vervagen en één worden met de nacht.

O'Siris: "Machtig", zegt hij!

Seth: Hebt gij nooit eens de controle verloren?

O'Siris: Jawel, jawel, maar de gevolgen waren van een heel andere proportie.

Seth: Oké, oké, dat met die trein was ten nadele van jullie, dat kan ik grif toegeven. Volkomen gelijk. En zeggen jullie mij eens hoe vaak ik jullie hachje al gered heb? Meer dan eens heb ik jullie verdedigd, meer dan eens heb ik jullie vege lijf gered. Weegt dat dan niet op tegen al de rest?

John: Toch wel, toch wel. Ach, laten we geen ruzie maken.

Seth: Ik ben altijd voor jullie opgekomen; ik heb steeds opnieuw de slagenregen van onze Ouwe ondergaan, ik heb de straffen zonder protest gedragen.

O'Siris: 't Is waar.

Seth: Als we het daar maar over eens zijn.

John: We kregen anderzijds ook niet de kans om in te grijpen.

Seth: Ingrijpen, gij? In uw eentje in de boomhut liggen grienen! Onder de tafel kruipen als onze Ouwe teveel op had! Achter de composthoop gaan liggen als onze Ouwe met opgeheven handen naar buiten kwam! Dàt is uw ingrijpen. Gij denkt met de benen. Als ik er niet zou geweest zijn, waren jullie al lang als oude vodden verscheurd, dan schoot er nog dit (toont tussen duim en wijsvinger) van jullie over. Peanuts. Zie hen daar zitten, de helden. God-ver-domme. Opgetrokken knietjes, de ogen naar de grond gericht, ge straalt de sterkte uit van een pudding. Hier, kijk naar mij ... kijk dan toch (Grabbelt John vast) ... hier staat een vent, een vent met karakter, met poten aan zijn lijf, godverdomme... kracht moet er zijn! ... (in climax, rukt aan de tralies, dierlijk) ... weerstand! Energie, godverdomme.... en sterkte ... een hoog Seth-gehalte hebben jullie nodig! Ruggegraat! Door weke mossels als jullie kom ik nog ten val...

(Pauze. John en O'Siris wisselen een blik van verstandhouding. Seth briest door zijn neusgaten, schopt links en rechts)

John: Rustig, Seth, rustig, het komt wel goed met ons.

O'Siris: Wat je nu doet speelt tegen ons. Geef die cipers geen stok om te slaan.

John: Voorbeeldig gedrag kan ons helpen.

(Seth snuift, laat zich op de grond vallen en begint zich op te drukken)

O'Siris: (Telt) Eén... twee... drie... vier...

John: Ademen, Seth, ademen ... je raakt in ademnood.... Ik voel het ...

O'Siris: Acht... negen... tien...

John: Dosereren, Seth... gecontroleerd doseren...

O'Siris: Veertien... vijftien... zestien...

John: Uitademen bij het dalen, inademen bij het opdrukken.

O'Siris: Eenentwintig... tweeëntwintig ... drieëntwintig... vierentwintig... vijfentwintig ... én rust.

John: Puik werk.

Seth: Pfffft. In die kleine cel gaat mijn conditie er niet bepaald op vooruit. Ik heb ruimte nodig en frisse lucht. Wanneer worden we nog eens gelucht?

O'Siris: Ja, wanneer worden we nog eens gelucht? Ik heb zelfs de smaak van die grauwe celwanden in mijn mond.

(Pauze)

John: (Voorzichtig:) Weet je, ik zit toch een beetje verveeld met uw visie op onze jeugdijaren. Ik beken: ik was zwak, Seth. Fysiek was ik een nul: geen conditie, een zwak hart, onverwachte epilepsieaanvallen, maar daar heb ikzelf nooit enige vat op gehad.

Seth: Het is al goed, Johnny.

O'Siris: Neen, Seth, luister even naar John, hij heeft gelijk.

John: Om die zwakheden werd ik op school gepest, uitgesloten en ja, ik heb jullie daarin voor een stuk meegesleurd. Ze maakten me bang, die klasgenoten, niet door de griezelige moordverhalen die ze vertelden, niet door de vele kleine pesterijen, maar door het feit dat ze in groep optraden tegen mij, dat ze me *omringden* en onderdrukten. En toen was je er niet, Seth, om me te helpen, om al je kracht te gebruiken tegen hen die me onderdrukten, toen was je er niet. Je was er niet in het zwembad, toen ze me in mijn blootje in de gierende meisjeskleedkamer duwden, je was er niet toen ze de remkabels van mijn fiets doorknipten, evenmin toen de hele klas begon te joelen en te fluiten als ik aan mijn spreekbeurt begon of toen ze een dooie kat in mijn boekentas stopten. Ik heb het allemaal helemaal alleen moeten ondergaan.

Seth: Gaan we bléten of wat?!

John: Op O'Siris kon ik rekenen, op de eenvoudige reflex die hij in mijn oor fluisterde: "Maak je uit de voeten, tracht aan de stress te ontkomen". Dat deed ik dan, in de boomhut, onder tafel, achter de composthoop.

Seth: Ik heb toen toch glasscherven tussen die klojo zijn boterhammen gestopt? Hij was een poosje haantje-de-voorste – af.

John: Ja, dat heeft veel opgebracht. Een pak slaag van onze Ouwe, twee weken uitsluiting en hun pesterijen tegenover mij werden alleen maar verfijnder.

O'Siris: Hij heeft ten dele gelijk, Seth, dat moeten we onder ogen zien.

Seth: Ja, verdedig hem maar en belazer mij. Ik heb slaag gekregen omdat gij (O'Siris) tegen onze Ouwe wou ingaan. Omdat gij zonodig gelijk wilde halen. Ge wist dat hij in zijn dronken buien onzin uitkraamde, ons valselijk van diefstal betichtte, paranoïde verhalen vertelde, en toch wou je er tegenin gaan, hem zonodig die spiegel voorhouden. En wie kreeg de rekening gepresenteerd: Seth! Altijd weer Seth. Seth! Seth! Seth!!!

John: Kom, kom, laten we elkaar niet de duivel aandoen. Ik wil maar duidelijk stellen dat geen van ons zonder fouten is.

Seth: Alsof we dat nog niet wisten!

O'Siris: Ik meen dat de grootste fouten door onze Ouwe gemaakt zijn.

John: Zeg zulke dingen toch niet. "Bemin je ouders".

O'Siris: Onze Ouwe had losse handen, vaak onterecht, dat weten we allemaal. Denk je dat het pedagogisch gegrond is om bij elk akkefietje je kind murw te slaan?

Seth: "Straf en beloning zijn een goeie leerschool", sprak hij altijd, maar van beloning hebben we nooit veel gezien. Straf des te meer. Hoeveel flessen heeft hij niet op mijn hoofd stukgeslagen? En geen ronde flessen, maar vierkantige en de slag kwam altijd met een hoek. Kilometers draad heeft de dokter in mijn hoofd genaaid; ik heb een kop als een lappenkussen.

John: En voetzolen als gehakte biefstuk, van telkens doorheen het glas weg te vluchten.

O'Siris: Nooit konden we wat goed doen, nooit ofte nimmer, maar iedere keer opnieuw kwam hij ons halen om te helpen bij zijn vervelende karweien. En iedere keer

- kregen we ervan langs omdat het niet volgens zijn normen was. Nooit zouden we zo nauwgezet worden als hij.
- John: Hoe grover hij werd als hij dronk, hoe accurater hij te werk ging als hij nuchter was.
- Seth: De kloothommel. Toen ik de haag niet recht genoeg had gesnoeid, moest ik mijn uitgestoken vinger er doorheen steken. Hij zou me eens laten zien wat nauwkeurig werken is. Ik gluurde doorheen de blaadjes en zag de snappende snoeischaar met een vaart op me afkomen – mijn tenen krulden zich van angst in mijn schoenen - ik meende mijn vinger te verliezen, maar neen, de haag was exact gelijk geknipt met het topje van mijn uitgestoken vinger.
- John: En toen die ene keer, bij het hout slijten. Het blok moest exact in vieren, maar het was nooit gelijkmatig genoeg.
- O'Siris: Alsof het enig belang had: houtblokken voor de open haard, een perfecte symmetrie bestemd voor een laatste stap in het bestaan van het hout.
- John: En hij had het weer gezien, onze Ouwe. Briesend kwam hij op me toegestapt. “Er zit te weinig pit in je!”, schreeuwde hij. Hij zette me achter het kapblok, plaatste mijn handen op het rechtopstaande houtblok, een vijf centimeter van elkaar en de bijl ging omhoog ... Drie keer heeft hij mijn handen er opnieuw opgelegd, bij de derde keer kliefde de bijl het blok doormidden, exact tussen mijn bevende handen. Ik moest meteen verder werken, terwijl de urine langs mijn benen naar beneden liep. Een andere broek kon pas nadat al het hout gekapt was.
- Seth: Pismanneke ...
- O'Siris: Ja, het was een Pietje-Precies, altijd al geweest. Als we zeven waren en gingen vissen, moesten we wel vijf keer peilen en tenslotte rukte hij de hengel uit je handen en hing er zelf een peilloodje aan. Nooit miste hij een beet en als wij er een lieten schieten, sloeg hij met de steel van het schepnet op onze schouder.
- John: En als hij geen beet kreeg, was het omdat wij te luid praatten of teveel schommelden. Altijd kregen wij de schuld, altijd werden wij afgewezen.
- Seth: Eén keer heeft hij tijdens het jagen zijn geweer op me gericht, omdat ik een hert had gemist. Ik keek recht in de loop, moedig wachtend op de kogel die me midden in mijn kop zou treffen. De kogel kwam niet; hij aarzelde, liet zijn geweer zakken en ging weg. Hij had het dier voor mij gelaten en ik had gemist, zijn vertrouwen geschonden.
- John: Ik heb in mijn leven geen enkel schouderklopje van hem gehad.
(Stilte)
- Seth: In tussentijd hebben we al bewezen dat we zelf ook accuraat kunnen werken.
- O'Siris: Hij zal intussen wel beseffen tot wat zijn nauwgezetheid heeft geleid.
- John: Ik vraag me soms af, zou hij ons niet eens komen opzoeken?
- Seth: Waarom zou hij?
- John: Hij blijft onze Ouwe.
- O'Siris: In dat Psychiatrisch Centrum hebben we hem toch even gezien, in de verte, aan het einde van de gang. Heel even bleef hij staan, dan stapte hij kordaat weg, de andere richting uit. Hij had ons niets te vertellen.
- Seth: Neen, maar die zielenknijpers anders wel.
- John: Dat weet je niet!
- Seth: Oh jawel, hij zal ze wel een aardig verhaal opgedist hebben. Een verhaal over koppigheid, over weglopen, over voyeurisme en exhibitionisme, over diefstal en brandstichting ...
- O'Siris: Geheel uit de context gerukt: het was geen koppigheid maar onkunde door stress, het was geen weglopen of diefstal, maar overleven. Ik vrees alleen dat die

psychiaters meer waarde gaan hechten aan de verhalen van de anderen, dan aan de interpretatie van ons. Daarom is het belangrijk dat we eenduidig en overtuigd uit de hoek komen en ons standpunt volhouden.

- Seth: *Ik wijk geen millimeter. (Kijkt naar John)*
- John: (Verontwaardigd:) Ik ook niet. Ik werk hen alleen een beetje meer op het gemoed.
- O'Siris: Zo hoort het: één blok tegen de rest, ieder op zijn manier, ieder volgens zijn kunnen. Wanneer de ene het laat afweten, springt de andere in. Degene die op de reservebank hun beurt afwachten zijn alert, geconcentreerd. Het is de enige manier om door die dichte gelederen heen te komen.
- John: Ja.
- O'Siris: Ze zijn tegen ons, absoluut tegen. En ze zoeken een slachtoffer ...
- Seth: Ik hoor de etenskar. Ze zijn er met ons vreten.
- John: Dat werd tijd.
- O'Siris: Ja, ze zijn reeds te laat. (Wijst naar het celraam) Je ziet het aan de stand van de zon.
- John: Komaan, cipier, ik ben helemaal verweekt vanbinnen.
- Seth: Ik heb honger als een beest. (Staat de cipers op te wachten aan de tralies. De twee anderen blijven zitten)
- Cipier1: Goedenavond, meneer O'Siris. U kent de procedure: gaat u even tegen de muur staan
- (Seth, John en O'Siris stellen zich naast elkaar op met de rug tegen de muur, de handen ver boven de hoofden. Cipier 1 houdt toezicht terwijl cipier 2 een dienblad onder de tralies doorschuift)
- Cipier2: Smakelijk.
- Cipier1: Morgen komt Meester Nubis nog eens langs.
- (Seth begint intussen reeds te eten)
- O'Siris: Zo? 't Zal gaan tijd worden.
- Cipier1: Ja, ze heeft een bezoekje aangevraagd tegen morgenmiddag 14u00. U kan misschien al het een en ander op een rijtje zetten. Ze wil de pieren uit je neus, man.
- John: Dank u voor de boodschap, cipier.
- Cipier1: Graag gedaan.
- O'Siris: Was er geen post vandaag?
- Cipier2: Oh ja, excuseer me. (Opent een map en haalt er een aantal geopende omslagen uit. John en O'Siris doen een stap achterwaarts, cipier 2 schuift de omslagen onder de tralies door) De laatste halte, het laatste dienblad en de laatste post.
- Cipier1: We zijn in een moeilijke periode; veel zieke collega's; de postronde had vanmorgen al moeten gebeuren.
- O'Siris: Geen punt. We hebben tijd zat om onze post te lezen.
- Seth: (Wijst op de omslagen) Interessant?
- Cipier2: Ik heb ze niet zelf gelezen.
- Cipier1: We zijn al blij dat we die zaken er niet moeten bijnemen.
- Cipier2: Tenslotte hebben wij met uw fanmail geen uitstaans. Goedenavond nog. (Maakt aanstalten om terug te gaan)
- John: Kan je misschien vanavond eens – bij uitzondering - de lichten doven? Alsjeblieft. Het werkt zo op mijn biologische klok, dat aan en uit geknipper. Ik ben al danig verzwakt en ...
- Cipier1: Het spijt ons ontzettend – bevelen van hogerhand. We zijn tenslotte maar uitvoerend personeel.
- O'Siris: Ik begrijp het.

Cipier2: Praat er eens over met meester Nubis. Misschien dat zij ...

John: Zal ik doen.

O'Siris: Plaats eventueel een infraroodcamera in de cel, alles is beter dan dat regelmatige geknipper..!

Cipier2: Het spijt ons ontzettend.

O'Siris: (Voor zichzelf:) Alsof ze ons willen dwingen de feiten onder ogen te zien.

(Beide cipers gaan terug)

John: Seth!

Seth: (Met mond vol) Ja? Wat?

O'Siris: Kunnen wij ook wat krijgen?

Seth: Zeker, zet u bij. (Slikt, neemt intussen een volgende boterham) Sta niet te leuteren.

John: Veel rest er ons niet ...

Seth: Spek. Spek zouden we nog eens moeten krijgen, of paardenbiefstuk. Daar sterkt een mens van.

(O'Siris eet langzaam, vermoeid. Seth staat op, veegt zijn handen aan zijn broek)

Seth: Pas op, John! Achter u, een rat!

John: (Zich omdraaiend:) Waar? (Seth ratst intussen een boterham)

Seth: Grapje!

(John eet ongestoord verder)

O'Siris: Hij heeft je weer liggen. Seth.

John: Wat? Heeft hij ...

O'Siris: (Knikt:) Je leert het nooit. (Seth staat grijnzend te kauwen)

John: (Haalt de schouders op) Och ...

O'Siris: Waarom kunnen we het nooit eens rechtvaardig verdelen? Zes boterhammen: ieder twee. Eén reep chocola: ieder twee blokjes.

Seth: Eén appel ...

O'Siris: Rechtvaardig in drieën.

Seth: Ja, heel accuraat, zoals onze Ouwe het zou doen.

John: Seth, wij hebben ons voedsel ook nodig, je verzwakt ons.

Seth: Kom dan eten, in plaats van die cipers om uw vinger te draaien. Je lijkt wel een hoer die een klant wil versieren.

John: We moeten een goeie indruk nalaten.

Seth: (Leest intussen de brieven) Hierzie, weer zo'n vrouw die voor ons valt. (Gooit de brief tot bij O'Siris) Een uittreksel uit het dossier... (Gooit het eveneens tot bij O'Siris) Brol ... brol ... en nog eens brol ... D'er is niks zinnigs bij.

O'Siris: Toch merkwaardig, deze vrouw. "Reeds mijn hele leven ben ik op zoek naar de ideale man, een man met karakter, met een solide persoonlijkheid. Ik meen, meneer O'Siris, dat u geheel aan deze voorwaarden voldoet. Graag zou ik u bij gelegenheid eens ontmoeten voor een diepgaand gesprek ... blablabla ... blablabla ..."

Seth: Stomme trut.

John: Ze menen ons gevoelsleven te kunnen begrijpen, maar hebben geen benul van wat er in ons omgaat, wat de gevoelloze maatschappij in ons heeft gesloopt. 't Is net als TV-kijken, de beelden gaan gewoon door de mensen heen, maken slechts voor de helft gevoelens los. Wie schrikt er nog van een bloedbad op het TV-journaal, een sadistische onthoofding in een film, kannibalisme in een documentaire? Niemand! De maatschappij is gewoon afgestompt.

O'Siris: We maken ons een zekere immuniteit eigen, een ondeelbare gevoelloosheid wordt als een juttzak over ons hoofd getrokken zodat slechts fracties van de gruwelijke

beelden tot ons doordringen, enkel datgene wat we door de kleine mazen kunnen waarnemen. De rest gaat gewoon aan ons voorbij.

Seth: We zijn gewoon gehard. Het is een zelfverdediging, zonder dat schild zouden we ten onder gaan.

O'Siris: Survival of the fittest.

Seth: De wet van de sterkste.

O'Siris: De wet van de meest aangepaste. Hier: (leest verder) "Mijn grootste fantasma bestaat erin een nachtenlange stoeipartij te hebben met zo een oerkracht, een echte authentieke man zoals jij er een bent, meneer O'Siris, om in de veilige armen te liggen van een *sterke* man. Ik ben ervan overtuigd gevoelsmomenten te bereiken die vroeger nooit in mijn vermogen lagen. Het idee alleen al een man als jij te ontmoeten, maakt me warm vanbinnen, en zacht, zacht als boter".

Seth: Stomme trut. Schrijf terug dat ze een vibrator koopt. Waar is ze verdomme mee bezig? Zo hoort het niet, vrouwen die de mannen nalopen. Dat is fout. Een vrouw hoort te pronken, te bekoren, te verleiden, de man jaagt, tracht haar te overtuigen van zijn sterkte en viriliteit, strikt haar in zijn netten. Dat is de natuur. Ze kent niets van het verleidingsspel. Ik heb een hekel aan die onwereldse teven.

John: Doe die troep weg. Het is fout, Seth heeft gelijk. Ze doet me denken aan die drie zusters. Van die Moïra. Degenen die altijd met garen bezig waren, op kluwens winden, knippen ...

O'Siris: Jaja, ik weet het best, Clo en haar zussen.

John: Dat waren ook zo'n drie hellevegen.

Seth: Heksen met gitzwarte haren, gelakte nagels - poten als klauwen – en dan die felle ogen; daarmee keken ze dwars door je ziel. Snertwijven.

O'Siris: Hebben evenmin ooit iets begrepen van het verleidingsspel.

Seth: Die drie mokers moesten eens stevig aangepakt worden. Net zoals die truttige briefschrijfster en die meester Nubis, met haar alwetende blik. Waar haalt ze het in haar hoofd ons te verdedigen? Wie denkt ze wel dat ze is?

O'Siris: Iemand die furore tracht te maken door ons te gebruiken als opstapje in het mediabeleven. Haar hele doen en laten wordt stap voor stap gevolgd, enige maanden geleden had nog niemand van de jonge An Nubis gehoord. Recht van school naar hier, we zullen er steun aan hebben ...

John: Ze leidt ons regelrecht naar de verdoemenis, heb ik het gevoelen.

O'Siris: Ze zou er zelf het meeste baat bij hebben ons vrij te pleiten.

Seth: Hierzie, is dit beter dan? (Leest een kaartje) "Ongedierte als u dient als een kakkerlak verpletterd te worden". Eerlijk gezegd begrijp ik niet waarom de mensen zo'n ophef van onze zaak maken. (Gooit het tot bij O'Siris) Hier: "Rooster het wangedrocht".

O'Siris: Begrijp je 't niet, neen? Het ligt voor de hand: de media. Kranten en televisie hebben er een sensatieverhaal van gemaakt. Iedereen komt in de pers aan het woord, behalve wijzelf. We hebben niet eens de mogelijkheid onszelf te verdedigen en de perslui knippen en plakken en schilderen en kleuren een heel ander beeld, en daar leven ze van. De mensen opjutten, opgeilen met sterke verhalen en vervolgens die drang zo lang mogelijk voeden.

John: We zijn niets meer dan mediavoedsel en studiemateriaal.

Seth: Ik heb niet veel meer nodig om eens zo'n psychiater naar de keel te grijpen. Pretentieuze bokken. Met hun perverse vragen. Ze geilen gewoon op wat we te vertellen hebben, ze snuisteren in onze seksualiteit en bemesten daarmee hun eigen verwerpelijke fantasieën. Ze luisteren naar ons met een afgestroken gezicht,

begrijpend knikkend en intussen hebben ze een stijve in hun broek, maar dát vertellen ze uiteraard niet. Stelletje klootzakken!

(Seth doet alsof hij een van hen neerslaat, begint een partijtje schaduwboksen)

John: Hoeveel testen zullen we nog moeten ondergaan? Ik kan me er haast niet meer op concentreren.

O'Siris: Oh, hun laatste vragen zijn nog niet gesteld. Paradoxaal vind ik die hele tests; langs de ene kant doen ze zich voor alsof ze menen te weten hoe wij ons voelden op die welbepaalde stadia in ons leven en langs de andere kant gaan ze diepgaande, intieme vragen stellen, de drab van ons gevoelsleven weer omwoelen, het vuil weer ophalen. Datgene wat zoveel tijd nodig heeft gehad om te bezinken, halen ze verlekkerd weer naar boven, zoals zwerfhonden het onderste uit de vuilbakken wroeten.

Seth: Ze moeten zich met iets bezighouden, die gekostumeerde betweters. Denken ze dat we oerdom zijn?

O'Siris: Neen, op dat punt weten ze wel beter. Het resultaat van de I.Q.-test lag op 119, niet bepaald dom.

John: En qua sociale vaardigheden moet ik zeker niet onderdoen.

O'Siris: Dat bewijst dat seks hun enige motivatie is. Vieze verhaaltjes, zo sterk dat ze ze zelf niet kunnen fantaseren. Weet je, we moeten uitkijken met al die tests, ons bewust zijn van waar ze naartoe willen, want ze willen ons er verdomd inluizen. Laten we ons concentreren zoals bij de Rorschach-test: we zien enkel banale dingen in die inktvlekken; vlinders, bloemen, dieren, bootjes op zee ... enkel natuurlijke of nietszeggende dingen. Nooit iets uitgesproken emotioneel, anders lappen ze ons erbij.

Seth: Ja, laat hen maar in de waan dat ze alles kunnen uitvogelen.

O'Siris: Au, ik krijg weer pijnsteken in de buik. Au. (Gaat liggen) Dat is van dat eten, denk ik. Mijn maag kan er niet meer tegen.

John: Die is weer even uitgeteld. Gaat het, O'Siris?

Seth: Stel geen domme vragen, oen. Ge ziet toch dat hij niet OK is?

(John haalt moedeloos de schouders op. Pauze)

John: Het is net de leegte van onze jeugdijaren waar we opnieuw meezitten. Die moedeloosheid, die eentonigheid. Een leven zonder toekomstperspectieven ...

(Pauze)

John: Ik voel me zo moe. Zou Iris ons eens niet komen opzoeken?

Seth: Waarom zou ze?

John: Tenslotte is er toch een paar jaar een huwelijk geweest?

Seth: Och, al die praatjes op teevee en in de kranten hebben haar bang gemaakt.

O'Siris: Ze hebben van een beminlijke, aardige jongen een monster gemaakt.

John: Ja. Waarschijnlijk baadt ze nu in schaamte omdat ze ooit dat huwelijk ondernomen heeft.

Seth: Of is ze gelukkig dat ze er niet meer aan overgehouden heeft. Ik zou het nooit gedaan hebben. (Pauze. Houdt op met boksen) Ik zou haar nooit echt pijn gedaan hebben.

(John en Seth als in een roes, dromerig)

John: Neen. Ze was te zuiver.

Seth: Te teer.

John: Als een wolkje room in de koffie.

Seth: Ze had Eva moeten heten. De eerste vrouw. Geschapen in Gods beste dagen. Eén brok natuurlijke perfectie.

John: Ze was zo oprecht, eerlijk, bezorgd ... zuiver. Ze bracht kleur in het leven, net zoveel kleur als de kleren waarmee ze haar jonge lichaam omhulde. Ze heeft een gapend gat achtergelaten toe ze wegging.

Seth: Bovenal: ze was goed in bed. Subliem.

John: De scheiding heb ik over me heen laten gaan. Ze kon nemen wat ze wou.

Seth: Uitputtende seks hebben we gehad. Tot w'er bij neervielen.

John: Toch heeft ze alles eerlijk verdeeld. Zakelijk. Met tranen in d'r ogen.

Seth: Ze was onverzadigbaar.

(Stilte)

John: Honderden gedichten heb ik al voor haar geschreven.

Seth: Denkt ge dat ge haar daarmee zult terugwinnen? Naïeveling!

John: Neen, dat weet ik best, maar het stilt mijn gemoed. Het geeft me rust. Ik moet die nare gevoelens toch ergens kwijt.

Seth: En dan schrijft ge gedichten? Neen, jong, ge moet u fysiek afreageren.

O'Siris: Laat hem maar doen. Het kan nog nuttig zijn. Het bevestigt onze slachtofferrol.

John: Achter tralies gevangen
 Als een leeuw in een kooi
 Schoonheid en kracht
 Afgesloten van de buitenwereld,
 wachtend op zijn intocht
 in het grote circus.
 Wachtend op de grote vernedering,
 het volksvermaak.

O'Siris: Dat geeft nu eens uitstekend de juiste gevoelens weer.

Seth: Het volksvermaak, de arena in ...

John: Aan ons lot overgeleverd. Onder grijpgrage, straffende handen bedolven. Trekken en sleuren, slaan en rukken. Ik ken het gevoel.

O'Siris: We kennen het allemaal, John.

John: Net als toen bij die drie zus ...

Seth: Hou je kop, John. Je bent week.

John: Net als bij onze Ouwe. Weet je nog, die schedeltjes? Hij heeft ze allemaal stukgetrapt. Eén voor één werden ze onder zijn tomeloze woede verpletterd. Mijn hele zorgvuldig bewaarde collectie.

O'Siris: Ik had er uren, dagen, maanden aan gewerkt om ze schoon te krijgen. Eerst in bleekmiddel te week gelegd, maar daar werden ze broos van. Later leerde ik andere middeltjes gebruiken. Ik had schedeltjes van vier verschillende muizen, van een rat, van een kat, een egel, een uil ...

Seth: Van een hond. Een herder. Ik heb hem zelf de kop afgesneden en in een zak naar huis gedragen.

John: Ja, ik kon het niet.

Seth: Gij hebt nooit veel gekund, ge waart altijd te week. "Johnny", smaalde onze Ouwe dan als je lag te grienen, "Johnny de blétsmoel is er weer, Johnny heeft weer verdriet, Johnny laat weer traantjes vloeien".

O'Siris: 't Is al goed, Seth.

Seth: Johnny zal nog eens uitdrogen.

O'Siris: Seth ...

Seth: En als het te ver ging, kwam ik en in een plotse uitbarsting gaf ik hem een stamp in zijn kloten. De treiterkop. Eén keer heb ik dat gedaan, één enkele keer. Daarna nooit meer. Hij heeft me de rekening wel honderden keren terug gepresenteerd. Iedere keer als zijn fles likeur leeg was, begon hij over die trap op zijn ballen.

(Geluidsband met lawaai van stukgesmeten flessen en servies, menselijk geschreeuw, dichtslaande deuren) Dan gooide hij eerste de fles naar mijn kop – in die toestand kon hij zo goed niet meer mikken, dus dat viel mee – maar een stoel ontwijk je niet zo makkelijk, en de slagen van een riem evenmin.

John: En die ene keer, toen hij me probeerde te verzuipen omdat ik het bad liet overlopen.

Seth: Toen ben ik 's nacht van opgekropte woede uit het raam geklommen en heb het schuurtje in de fik gezet. Hij was op slag nuchter.

(Dichtslaande deur. Einde geluidsband. Stilte)

John: Het waren tijden.

TWEEDE BEDRIJF

(An Nubis zit op een stoel vóór de tralies. Ze heeft een aantal mappen en documenten bij zich)

- O'Siris: Neen, Meester Nubis, ik kan me geenszins akkoord verklaren met uw gedachtengang.
- Seth: Uw voorstel kan ik niet eens in overweging nemen.
- Nubis: U gelooft toch zelf niet dat we u met al die getuigenissen en duizenden bladzijden bewijslast kunnen vrijspreken? Zet het maar uit uw hoofd! Ofwel is de strafmaat een aantal keer de doodstraf, ofwel spelen we het op de ontoerekeningsvatbaarheid en pleiten we voor levenslang, maar ik moet hoedanook op uv volstreckte medewerking kunnen rekenen.
- John: Natuurlijk, dat doen we, we staan geheel achter u, mijn beste.
- Nubis: Toch komt u niet coherent over. U suggereert dingen, die a posteriori niet blijken te kloppen, u spreekt zichzelf vele malen tegen, u legt alternatieve verklaringen af, u ...
- Seth: Wat wilt ge dan?
- John: U kan me toch niet kwalijk nemen dat mijn geheugen niet vlekkeloos werkt?
- O'Siris: Ik heb geen harde schijf in mijn hoofd. Ik heb al die gegevens en data niet opgeslagen.
- Seth: Weet gij dan nog wat ge deed op 6 juni 1994 om één uur in de namiddag? Waar ge op dat ogenblik rondhing?
- Nubis: Sommige van die zaken zijn terug te vinden in agenda's, lijsten van gevoerde telefoongesprekken, rekeninguittreksels ...
- O'Siris: Wel, vraag die dingen dan op.
- Nubis: Luister eens goed naar me, meneer O'Siris. Als u een optimale verdediging wil – en die wil ik u geven – heb ik van u alle mogelijke informatie nodig, alle details, alle feiten. Ik sta in deze zaak aan uw kant. Informatie achterhouden speelt alleen in uw nadeel. De openbare aanklager zal duimen en vingers aflikken wanneer hij bewijzen naar voren brengt waar ik geen weet van heb en dus ook niet gefundeerd op kan reageren. Ons voordeel bestaat erin dat u alle informatie heeft, zodat ik in de mogelijkheid verkeer mij op al die zaken grondig voor te bereiden en eventuele ondernemingen van de openbare aanklager onmiddellijk kan afblokken of nuanceren, op voorwaarde dat u open kaart speelt.
- John: Goed, ik zal u helpen. Wat wilt u weten?
- Nubis: Alles!
- Seth: Ik heb reeds alles verteld wat ik weet. De details zijn mij ontgaan.
- Nubis: Ik heb nochtans ervaren dat u een goed oog voor details heeft.
- O'Siris: Ik heb het zo niet begrepen op die ontoerekeningsvatbaarheid. Ik ben niet gek, de psychologische profielen bewijzen het tegendeel. Ik ben volstrekt normaal.
- Seth: Ze spannen samen tegen ons.
- John: Ach, mijn beste, ziet u het complot dan niet?
- Nubis: Waarom doet u zich steeds voor als de dupe van de hele zaak?
- O'Siris: We zijn toch allemaal onderhevig aan innerlijke dilemma's. Het leven is een dagelijks strijden om in de maatschappij te weerstaan aan veelsoortige verleidingen, om in de rij te blijven lopen, instincten en driften te onderdrukken. Is dat dan abnormaal?
- Nubis: Het gebruik van geweld is voor mij – en de hoofdmoot van de maatschappij - niet normaal.

O'Siris: Volgens Freud is de begeerte om te vernietigen, de zogenaamde doodsdrijf, even sterk als de begeerte om lief te hebben. Geweld is nu eenmaal genetisch geprogrammeerd, aangeboren en wacht alleen de optimale omstandigheden af om uit te breken.

Nubis: En daarmee heeft u een mooi excuus voor het gebruik van geweld ...

Seth: Anneke ... (Maant haar tot kalmte)

Nubis: Meester Nubis graag.

O'Siris: In de maatschappij worden seksuele en agressieve driften onderdrukt door het verstand, de gedachte aan processen, veroordelingen, maatschappelijke uitsluiting. De ratio wordt geacht sterker te zijn; wanneer het verstand door welke reden dan ook onderdrukt of uitgeschakeld wordt, treden strafbare feiten op. Laten we niet naïef zijn: in elke mens schuilt een beest. Het beest in ons wordt onderdrukt omdat we op elkaar controle uitvoeren. Wanneer we echter onherkenbaar zijn, komt ons beestachtige gedrag weer boven. Kijk maar eens naar mensen in de auto; de visuele onherkenbaarheid geeft aanleiding tot ruw rijgedrag en verkeersagressie. Waarom maken kinderen van het duister gebruik om elkaar pijn te doen? Het grootste watje durft het aan om in het donker iemand pijn te doen. En hoe je het draait of keert: drift en gevoel zijn duidelijk sterker dan ratio.

Nubis: Dit is geen les psychologie.

Seth: Bovendien is het een aangenaam gevoel om van macht te proeven, te kunnen domineren.

Nubis: Misschien vindt *u* dat?!

John: (Verontwaardigd:) Ik ben niet alleen.

O'Siris: Wat zijn uw hobby's, meester Nubis?

Nubis: Dat doet bij deze niet ter zake.

Seth: (Sterker:) Uw hobby's meester Nubis?

Nubis: (Lange stilte) Bonsaiboompjes houden, tennissen, wijnen proeven, met de hond wandelen, lezen ...

Seth: Kijk eens aan ...

O'Siris: Kan uw hond kunstjes? Zitten, rollen, apporteren, zich voor dood houden...? (Geen antwoord) Meester Nubis?

Nubis: Ja.

O'Siris: Die kunstjes van uw lieve gezelschapsdier zijn er toch enkel maar om uw machtspositie weer te geven? U toont daarmee een hogere macht. Het feit dat u die boompjes zo klein houdt, duidt op een dominantie van u tegenover de natuurlijke processen.

Seth: Wat een aangenaam gevoel om te domineren, niet, meester Nubis?

O'Siris: Knap toch, dat u die boompjes in hun groei kan remmen ..?

John: Misvormen ..? Een onschuldig wezen een handicap toe-eigenen ..?

O'Siris: Om God te spelen! U behoort tot die groep van machtshebbers die zeldzame bossen vernietigd om er wegen door te trekken, die dieren genetisch manipuleerd omdat ze sneller vlees zouden kweken, machtsmisbruikers die ...

Nubis: Hiermee schieten we niet op. Het proces ...

O'Siris: (Koud:) Ik wil u aantonen dat we allemaal wel eens ons verstand onderdrukken en de driften de vrije loop laten, dat we willen domineren. Dat ik niet abnormaal ben. Dat u dus geen ontoerekeningsvatbaarheid hoort te pleiten.

John: (Teder:) Ik ben een normaal man, een geliefd man. Vraag het aan de burens. Ze dragen me op handen.

Seth: Ik ben de man die tijdens hun afwezigheid voor planten en huisdieren zorgde. Ik ken alle alarmcodes, heb alle huissleutels gehad.

John: De mensen hebben vertrouwen in me, gegrond vertrouwen. Soms bracht ik hun zonen of dochters naar school, wanneer pa of ma ziek waren. Heeft u dat ooit gedaan, kinderen van uw burens naar school gebracht? Heeft u ooit uw eigen kinderen door een buur naar school laten voeren? U begrijpt best zo wel wat een vertrouwen dat behelst.

Seth: Neen, ik ben niet de wolf, ik ben het schaap.

John: Het zwarte schaap.

Nubis: Laten we ter zake blijven. Op 28 november '94 verdween de genaamde Susan ...

Seth: Maak het niet te moeilijk, meiske.

O'Siris: *Stel* dat ik dat meisje zou hebben omgebracht, denkt u dan dat ik haar eerst naar haar naam vraag, vooraleer haar te wurgen?

Nubis: U weet best dat het hier niet om wurging gaat. Goed, ze werd het laatst gezien in de tippelzone, in gesprek met een man, gezeten in een zwarte Jeep Landcruiser van het merk Toyota. Kenteken onbekend.

O'Siris: Dit zijn toch geen harde bewijzen? In elke hoerenbuurt passeren er dagelijks honderden, misschien duizenden kandidaat-klienten en ik durf niet eens een gok te wagen over het aantal zwarte jeeps model Landcruiser er op de baan zijn.

John: Ik noem dit een spijtige samenloop van omstandigheden.

O'Siris: Werde ikzelf gezien? Is de nummerplaat gekend? Zijn er vingerafdrukken gevonden? Ben ik op camera vastgelegd?

Seth: Overigens een interessante wagen zo'n Jeep, ideaal om ladingen te vervoeren ...

Nubis: Haar stoffelijk overschot werd teruggevonden achterin uw boomgaard in mei '96. De epidocrine toonde aan dat ze minimum reeds een jaar overleden was.

O'Siris: Epidocrine, hoor eens aan. Wil je me imponeren met dat taaltje? Weet u wat epidocrine is? Heeft u het ooit gezien? Geroken? Gevoeld?

Nubis: Epidocrine is een produkt van ontbinding, dat na ongeveer één jaar na overlijden gevormd wordt.

Seth: Het is wit, wasachtig. Rottend vlees dat eruit ziet als varkensreuzel. Met een vreselijk aroma. (Korte pauze) Dat heb ik bij dode dieren gezien.

Nubis: Als u niets met die zaak te maken heeft, hoe komt dan dat stoffelijk overschot in uw boomgaard terecht?

O'Siris: Mijn boomgaard grenst aan het publiek toegankelijke natuurdomein en is slechts gedeeltelijk afgesloten met een omheining van één meter twintig hoog. Iedereen kan erin. Bovendien heb ik het stoffelijk overschot zelf gevonden, na het rooien van een boom en het frezen van de grond.

John: Ik heb van deze akelige vondst melding gemaakt – ik was behoorlijk onder de indruk en had me eerst enige borreltjes uitgegoten om van de schok te bekomen – maar pas na de derde melding zijn er mensen van de gerechtelijke politie langsgeweest. Na de derde melding!

Nubis: U klonk onsamenhangend.

Seth: Er was bijna een hele fles nodig om van de schok te bekomen.

Nubis: De vraag blijft hoe het stoffelijk overschot in uw boomgaard terecht komt. Het natuurdomein waarvan u spreekt is een drassig gebied waar kleine bebossingen, drassige weilanden en plassen en moerassen elkaar afwisselen. Het is vrijwel onmogelijk om een lichaam van ruim vijftig kilo onopvallend door dit gebied te verslepen.

O'Siris: Trouwens, waarom zou ik de politie bellen als ik zelf de dader ben?

Nubis: Omdat u er te laat achtergekomen bent dat wegens een uitbreiding van het natuurdomein er een rooiing zou plaatsvinden van de bomen achterin uw boomgaard en dat het lijk hoedanook zou gevonden worden?

John: (Weemoedig:) Ik zou u zo graag helpen. Verdomme toch.

Nubis: Hoe verklaart u de hele collectie krantenknipsels over de zaak, die men heeft teruggevonden in een map in uw bureaulade?

John: Na die enge gebeurtenis in mijn boomgaard ben ik me in zaak gaan interesseren. Ik was emotioneel ontwricht en meende dat het de beste methode was om met mezelf in het reine te komen.

Nubis: U had kranteknipsels van andere zaken die aan het daglicht gekomen zijn vóór de affaire in uw boomgaard.

O'Siris: Kopies. Het waren kopies. Geen kranteknipsels, maar kopies van. Die fotokopies werden naderhand genomen. In elke bibliotheek kan je oude kranten opvragen. Neem me niet kwalijk, maar ik vind dit echt vervelend. U hoort mij te verdedigen.

Nubis: Het lichaam van Hilde ...

O'Siris: Hou het zakelijk alstublieft, laat die namen achterwege. Ik ken ze toch niet.

Nubis: Hilde, de verkoopster van de schoenzaak, die moet u zich toch herinneren?

Seth: Is dit een verhoor? Daar zijn andere (sarcastisch:) "vaklui" voor ...

O'Siris: Ik heb die dame op een foto herkend, ik heb haar ontmoet toen ik in die bewuste zaak schoenen ging kopen. Zij heeft me toen haar diensten verleend. Een erg prettige, beleefde dame.

Nubis: Een zwartharige dame, amper 28 jaar jong. Ze werd het laatst met u gezien in een bistro.

O'Siris: We zaten elk apart aan een tafel en zijn naderhand samen gaan zitten. Vraag het aan de uitbater.

John: Een heel spijtige zaak. Ze zal die dag nog wel andere mensen ontmoet hebben?

Nubis: Monica? Haar blauwe scootertje gevonden in een berm.

Seth: Heeft vermoedelijk gewoon pech gehad.

O'Siris: Nooit van gehoord. Nooit gezien. Niets mee te maken.

Nubis: De zwartharige Cynthia? Misschien helpt het u als ik zeg dat ze een grote moedervlek op haar hals had?

O'Siris: Geen flauw idee. Ik vermoed dat u verschillende dossiers door elkaar haalt.

John: U bent overwerkt, mijn beste. Rust eens uit.

Nubis: Deze zaak heeft geen zin. Ik kan net zo goed niet pleiten. (Klapt haar mappen dicht)

Seth: Daarmee maakt u het zich natuurlijk erg makkelijk.

Nubis: Zonder uw medewerking kom ik geen stap vooruit. En u evenmin, meneer O'Siris.

Seth: Ja, ga maar, kras maar op. Bezorg me maar een andere Pro Deo. (Nubis staat op)

O'Siris: Eén mét ervaring.

Nubis: Misschien dat ik meer medewerking krijg wanneer de huiszoeken en opgravingen achter de rug zijn. (Gaat weg)

O'Siris: Kijk eens goed onder het kippenhok!
(Nubis aarzelt even, stapt dan door. Af)

Seth: Stom wijf! Doe vanavond de WC-bril omhoog als ge uw gezicht wast!

O'Siris: Na het spel gaan koningin en pion in dezelfde kist!

Seth: Klerewijf.

O'Siris: Konden ze ons geen man bezorgen?

Seth: Met haar lelijke zwarte haren, zwart als roet, als de dood. Haar huid bleek als karnemelk. Ze is al dood, maar ze weet het zelf nog niet. Ik word woest als ik haar zie.

John: Ik word er eerder bang van. Ze doet me denken aan die drie dochters van onze bureaus, Moira.

O'Siris: Ja, die hadden ook zo van die donkere haren en een bleke huid.
 (Stilte)

Seth: Hoe ik dat toen heb kunnen laten gebeuren.

O'Siris: Het was een overrompeling.

John: "Kom, Johnny", zei de oudste, ze droeg een zwart kleed. "Kom", zei ze, "Mijn zussen willen je wat laten zien". En ze leidde me cordaat achterin haar vaders tuin, voorbij de moestuin, langs de bloemige borders. Het was nog vroeg in de ochtend maar de zon gaf reeds warmte. "We willen ons kamp tonen", vulde ze aan. En plots kwam haar zus uit de struiken gesprongen met een schaar bedreigend in haar handen en ik viel op de grond van het schrikken. Ik proefde wat in mijn mond, net alsof ik een epilepsieaanval ging krijgen, die typische smaak ... Ik wou wegrennen, maar die met het zwarte kleed omklemde met beide armen mijn benen. Er werd geworsteld. Ze krijsten en gilden in mijn oor om me bang te maken. Hun handen waren overal. Om te voorkomen dat ik zou wegrennen, trokken ze mijn schoenen uit, en mijn shirt ... en mijn broek ... en ... en toen lag ik volledig naakt in het gras, die drie zwarte heksen bovenop me ... ze grijnsden, genoten van hun macht ... ze begonnen me te kietelen en te knijpen ... grepen naar mijn geslachtsdelen en dreigden hun schaar te gebruiken ... werden toen heel rustig, geïnteresseerd ... ze begonnen ... ze hebben me ... ze ...

Seth: Afgetrokken. Ze hebben je afgetrokken.

John: Ja. Het was vernederend. Ik huilde van woede en angst en ... en zei lachtten, spraken van mijn kleine fonteintje ... dat ze het nog eens zouden proberen ... Ik ben in mijn nakie naar huis gerend.

Seth: En thuis kreeg je slaag van onze Ouwe.

O'Siris: Omdat je naakt over straat liep.

John: "Er zit geen greintje O'Siris in je", brieste hij dan, "Jij *kan* mijn zoon niet zijn".

Seth: En naderhand nog een pak slaag er bovenop, als de burens kwamen vertellen dat we hun dochters hadden lastig gevallen.

O'Siris: En nog later omdat we hun ondergoed stalen, of zogezegd met onze piemel stonden te zwaaien terwijl we door het raam stonden te gluren terwijl zij draad op kluwens wonden.

(Stilte)

John: Snertwijven.

Seth: Snertwijven!

O'Siris: Snertwijven ...

(Stilte)

O'Siris: Ze hebben toen een moord gepleegd, die drie, een kleine, onschuldige jongen omgebracht.

John: Ze hebben mijn gevoelsleven opengereten als een kussen en de inhoud als sneeuwvlokken in het rond gestrooid.

Seth: Als ik nu nog van die wijven zie, blokkeer er iets in me. Een grote schakelaar wordt omgedraaid. Kleppen sluiten zich. Druk bouwt zich op. Zo is het toen ook gegaan, tijdens onze eerste job ... op de goederentrein. Ik had alweer dertig wachturen aan mijn been. Ik stapte uit en ging een luchtje scheppen. Ik slenterde tot bij het nabijgelegen station. De perrons waren verlaten. Ik was al de hele dag pissig, omdat Iris me in de steek gelaten had. Ik dronk een borrel teveel, vond ze, en dan deed ik pissig tegen haar, dan werd ik gewelddadig, dus wou ze scheiden.

John: Ze wou terug naar haar moeder.

Seth: (Gevoelloos:) Ik slenterde tot aan de straat. In het licht van een lantaarn stond een vrouw met een lederen jas, een blouse met diepe decolleté, gelakte nagels. Ze

lachte naar me en gooide haar sigaret weg. Ze kwam zwijmelend van hetigheid op me toegestapt, zocht een bron van inkomsten voor die avond. “Hallo, schat”, zei ze en ging met haar klauwen door haar zwarte haren, “Zin in een pretje? De prijsjes zijn zacht”. Ik was als in een roes. Helemaal niet in stemming omwille van Iris. Toen greep ze me in mijn kruis en lachte haar tanden bloot, tanden waartussen een roze kauwgom, glinsterend van haar spuug. Ik rook aardbeien. “Ja”, zei ik, maar de stem kwam ergens diep van binnen me, als uit een reusachtige echokamer, en ik nam haar hand en leidde haar over de verlaten perrons naar een wachthuisje. Als een robot. Ik kreeg opnieuw die vieze smaak in mijn mond. Ik verwachtte een epilepsie-aanval. En dan werd het wazig. Automatisch. Als een geblinddoekte robot. Toen de mist in mijn hoofd optrok, lag ze op de grond, één been gestrekt, het andere geplooid. Echt ongemakkelijk. Haar hoofd rustte op het middenste zitje. Ik stond er een beetje onwennig bij, een lok zwarte haren in mijn hand.

O’Siris: Een beetje onwennig? Je was helemaal van de kaart. Ik heb je van je probleem afgeholpen. Ik heb haar op mijn schouder genomen, haar een beetje “bijgewerkt” en haar in een van de wagons begraven, onder de steenkool. Met een beetje geluk zouden we er nooit wat van horen; de kolen waren bestemd voor een elektriciteitscentrale, honderden kilometers verder. Daarna heb ik enige emmers water in het wachthuisje tegen de grond gekieperd.

Seth: Het mokkel had gescheten en gepist.

John: Haar lichaamsvochten gemorst.

O’Siris: Ze was niet rechtschapen. Niemand heeft haar ooit gemist. Zelfs nu spreekt men er nog niet van. (Pauze) Vrouwen horen geen mannen te strikken. Het is fout.

Seth: Terwijl de locomotief weer over de sporen denderde, kwam ik stilaan uit mijn roes, alsof ik uit een film terug in de werkelijkheid stapte.

John: Je kreeg dat aangename, bevredigende gevoel, alsof je uit een lange winterslaap ontwaakt. Ik begrijp het. Voor het eerst in je leven kreeg je het gevoel dat je eindelijk iets goeds gedaan had, dat je iemand was.

O’Siris: Ja. Je zag een flauw licht aan het einde van een donkere tunnel.

Seth: Voor de eerste keer. (Gaat zitten en begint een reeks sit-ups)

(Stilte. O’Siris neemt een uittreksel van zijn dossier door.)

O’Siris: Tsss. Da’s geen proces tegen mij. Ik ben geboren 6 november 1956, de dag dat Eisenhower tot president herkozen werd – onze Ouwe heeft altijd gemeend dat dat een goed voorteken was. Net zoals hij meende dat onze familienaam mythisch was, en dan verwees hij naar de Griekse oorspronkelijke koning der aarde, Osiris. Enfin, hier staat 16 november ’56. Tjonge, tjonge ...

John: Dan moeten we ons geen zorgen maken ... (Pauze) Zouden we tegen 2000 al terug vrij zijn?

O’Siris: Waarom?

John: ‘k Weet niet. Toch speciaal.

Seth: (Kort, tussen twee buigingen door:) Een dag als een andere.

(Pauze)

O’Siris: Als ik dit hier allemaal lees ... Zijn we onszelf niet teveel voorbij gelopen?

John: Wat bedoel je?

O’Siris: Of we niet teveel zelfvertrouwen hadden?

Seth: Als ge uzelf nog niet kunt vertrouwen ...

O’Siris: En wat ze er allemaal bijstreuren; ons hele strafblad! Dit doet toch niet meer ter zake: leer- en gedragsproblemen tijdens jeugd, problemen met autoriteit ... jongens, jongens. Eigenlijk hebben we toch wat uitgezet.

Seth: Een mens moet zich met iets onledig houden.
John: Heb je er spijt van, O'Siris?
O'Siris: Het waren goeie tijden, die band die we samen hadden, dat evenwicht dat er nog was. Nu is alles uit balans.
John: Ja, alles is uit balans.
Seth: (Zonder opkijken, zijn oefening verder zettend) Is dat zo, ja?

DERDE BEDRIJF

(An Nubis zit op haar stoel voor de cel)

- O'Siris: Neen, meester Nubis, ik neem het u helemaal niet kwalijk, dat geweld dat u me toeschrijft en zo verfoeilijk vindt. U verfoeilijkt niet mij, maar de mensheid in zijn geheel, u levert onrechtstreeks zelfkritiek. Geweld neemt toe in evenredigheid met de beschaving, is misschien een surrogaat voor de drang naar spanning en avontuur die de primitieve stammen uit de jacht konden putten. Geweld is ondeelbaar verbonden met elke cultuur, meester Nubis. Onze Ouwe leerde me van jongsaf aan vissen en jagen en elke succesvolle actie van mijn kant werd *beloond!* Het doden werd positief bekrachtigd. Het doden wordt aangeleerd, meester Nubis, en weet u wat ze dan zeggen? "Ach, het gaat niet om het doden op zich, het gaat om de behendigheid, de vaardigheid". Het zit erin gebakken, meester Nubis. De mens voert al eeuwen oorlog. De mens is altijd al agressief geweest.
- Nubis: Als die destructiviteit de werkelijke aard van de mens is, zou hij zijn populatie door de eeuwen heen al aardig uitgedund hebben. Uw redenering houdt, vrees ik, geen steek.
- Seth: We zijn tenslotte niet meer dan geciviliseerde beesten.
- Nubis: Een dier vecht alleen als het niet kan vluchten, agressie is in dat geval niet gericht op het doden an sich, maar op imponeren, om bijvoorbeeld het territorium te behouden, de jongen of het voedsel te beschermen. Met andere woorden, de agressie wordt een halt toegeroepen als de bedreiging stopt. Dat heeft niets met uw sadisme te maken, de lust die u ervaart bij het kwellen van vrouwen.
- John: Dus we hebben niets dierlijks?
- Nubis: Toch wel, maar het is alleen niet het geschikte excuus om te doden.
- O'Siris: U moet eens naar de Zoo gaan, meester Nubis, en bestudeer de dieren in gevangenschap. De agressie neemt toe naarmate de omvang van de groep toeneemt en het territorium kleiner wordt. Hoe leven wij dan als mensen in de stad? Opeen gepropt, elkaars lijfgeur ruikend!
- Seth: De stad is als een netwerk van potentiële doders en slachtoffers.
- John: Ik zie geen mensen in de stad, maar machinaal bewegende dingen, levenloze objecten, waartussen ik mezelf moet trachten te verplaatsen, waartussen *ik* moet trachten te overleven. Ik word evengoed belaagd, meester Nubis. Begrijp dan toch dat ik handel uit zelfverdediging.
- O'Siris: Het is een overlevingsdrang tussen gezichtsloze belagers, uitdrukingsloze gezichten die andere talen spreken, plots luidruchtig worden als er dingen gebeuren, zonder dat ik weet waarom.
- John: Net zoals onze Ouwe kwaad werd en op tafel ging slaan wanneer hij gedronken had; we wisten niet waarom hij de fles Triple Sec naar ons gooide, maar ze raakte wel doel. We wisten niet waarom die flessen in scherven gingen op onze kruin, maar de flessen bleven wel komen. Soms duurde het een dag, soms een week, maar dan waren er nieuwe flessen. Eerst dronk hij ze leeg, dan werd hij woest en kregen wij de flessen. Het gebeurt allemaal binnen hetzelfde kader.
- Seth: Ik ben een dier tussen de mensen en een mens tussen de dieren. Ik dood als een dier, om te overleven.
- Nubis: Dieren doden geen soortgenoten.
- O'Siris: Soortgenoten ... Het woord druipt van de subjectiviteit. Soortgenoten. Mensen bepalen hun soortgenoten op basis van de huidskleur, de godsdienst, de taal, de cultuur ... De zogenaamde menselijkheid is dus per definitie onmenselijk. Wat

gaat er gebeuren als ik beken? De elektrische stoel? Wreed, erg wreed ... van jullie, soortgenoten, on-mensen.

John: De maatschappij heeft me tot dit gemaakt. Ik was een week, vormeloos hoopje klei, kneedbaar en onschuldig. Ik kon alles worden, maar ik kon mezelf niet kneden, dat deden anderen. En die anderen verfoeien nu het misbaksel dat ze zelf gecreëerd hebben.

Nubis: U moet de rest van de wereld de oorzaak van uw problemen niet toeschrijven.

Seth: Oh, neen?

Nubis: U speelt een spelletje, niet?

O'Siris: Waarom zou ik? U beweert over de nodige bewijzen te beschikken. Leg ze op tafel. Mijn tuin en boomgaard zijn intussen omgewoeld. Iets gevonden?

Nubis: Onder het kippenhok, bedoelt u?

O'Siris: Heeft u het kippenhok laten afbreken? Dat meen je niet! Een hok dat ik eigenhandig ontworpen en gemaakt had?

John: Een stuk met zulk een emotionele waarde. Dit doet echt vreselijk pijn. Ik hoop dat het de moeite waard was ...

Seth: Was het dat, meester Nubis?

(Nubis is duidelijk verveeld)

O'Siris: Was het de moeite?

(Stilte)

O'Siris: Meester Nubis?

Nubis: Dat weet u best.

Seth: Zo, wat heeft u dan gevonden? Toch geen botten? Heeft u beenderen gevonden?

Nubis: Beenderen, ja.

John: U heeft een graf geschonden. Een laatste rustplaats!

Seth: U bent nu verantwoordelijk voor een rusteloze, ronddolende geest. Die geest zal u vinden, meester Nubis. (Akelige, lange lach) Wooooeeeffffff! (Opnieuw hoongelach)

Nubis: Dit is niet grappig.

Seth: Kent u de naam van de eigenares van de beenderen? U schermt toch graag met namen?

O'Siris: Lucy, heette ze. Lucy.

John: Zij is mijn trouwste hond geweest. Een goed dier. Trouw. Een goeie waker.

Seth: Kortom, een van de betere teven.

Nubis: Kijk, met zulke spelletjes maakt u de samenwerking alleen maar stroever en ondermijnt u de resten van geloofwaardigheid.

O'Siris: Hoe staat het met de bewijzen? Zijn ze 'hard'?

Nubis: De analyseresultaten van de spullen welke in uw huis gevonden zijn, zijn nog niet gekend. De ontmanteling van uw huis is nog niet afgelopen.

John: Ontmanteling?

Nubis: Alle holle ruimten worden onderzocht. Desnoods wordt het hele huis steen voor steen afgebroken.

Seth: En als uiteindelijk dan toch blijkt dat ik hier onschuldig zit, bouwt ge het dan weer op?

O'Siris: Laat het ons weten; we kunnen ineens de keuken mee aanpassen ...

Nubis: We spreken intussen over negen vrouwen welke in een korte periode van vier jaar vermist zijn en waarvan de oorzaak vermoedelijk bij u ligt. Denkt u dat u dan weer naar huis kan, de draad weer kan oppakken? Uw avontuurlijke leventje ongestraft verderzetten?

O'Siris: Jullie gaan me toch niet de verantwoordelijkheid voor elk verdwenen vrouwmens in de schoenen schuiven?

Nubis: Ik ben hier alleen om uw verdediging voor te bereiden, niet om u te beschuldigen, daar zijn andere, hardere mensen voor. Moet ik dan smeken om uw medewerking? Moet ik u smeken om uw eigen hachje te redden?!

(Grijns van Seth. Stilte)

Nubis: Er is een jagersmes gevonden in uw auto.

Seth: Als ik u kan helpen; een slagersmes in de keuken, een elektricienmes in de garage, een papiermes in mijn bureau ...

Nubis: Een jagersmes. Zal ik u een beschrijving geven: (Leest voor:) een mes van Amerikaanse makelij, model "Imperial Schrade Uncle Henry", type vouwmes met een heft in hardhout van 127 mm en een lemmet van 99 mm. Een backlock vergrendeling en messing bolsters. Een mes waarop verschillende bloedsporen zijn aangetroffen. Als u wil laat ik u nog een foto zien. (Seth wil iets zeggen, Nubis snijdt hem de pas af) Menselijk bloed. Meerdere personen. Daarvan zijn de resultaten reeds gekend (Toont kordaat een foto).

(Stilte)

Nubis: Ontoerekeningsvatbaarheid?

O'Siris: (Knikt. Pauze) Ja.

Nubis: Over hoeveel slachtoffers spreken we?

Seth: (Haalt de schouders op) Geen idee.

Nubis: Wat gaan we nog vinden in uw huis?

O'Siris: Hoe kan ik weten dat die zaken misschien niet als bijkomende bewijzen worden aangevoerd? Mogelijk worden die dingen niet gevonden.

John: Ik ga mezelf de strop niet om de nek leggen.

Nubis: Alles wordt gevonden.

O'Siris: (Schudt het hoofd) Neen, we roeien met de riemen die we hebben.

Nubis: Oké. Wie was de eerste? Naam, plaats, tijdstip?

O'Siris: Geen naam. Onbekend. Tijdstip? Het was begin juni. Ik moet haast drieëndertig geweest zijn, het jaar negenentachtig dus. Ze stond te liften en ik had haar opgepikt. Het was al avond. We praatten over het nieuws, de radio stond aan. We hadden het over het bloedbad dat het Chinese leger in Peking had aangericht onder de betogende studenten.

Seth: Tijdens het rijden was ik even onoplettend en legde mijn hand op de rand van haar bil, in plaats van op de versnellingspook. Het was niet zo bedoeld. Ze werd woest. Ik verliet de hoofdbaan en zocht een rustig plekje op om haar te kalmeren. Ze was onhoudbaar, karaktergestoord. Het handschoenenkastje viel open en ze nam het jagersmes eruit en begon wild om zich heen te steken. Tijdens de strubbelingen heeft ze zichzelf gekwetst. Ik heb de jeep aan de kant gezet en haar in het gras gelegd.

John: Ik was bang. Ik durfde de politie niet te bellen. Ze zouden het als moord laten uitschijnen en me in de doos draaien. Het was een ongeluk.

O'Siris: Ik enceneerde een verkrachting; sleurde haar in het struikgewas en trok haar short en slip naar beneden. Liet haar zo achter. Een wandelaar zou haar later wel vinden.

Nubis: Dat gebeurde ook.

John: Het was een ongeluk.

Nubis: Haar keel was overgesneden.

Seth: Oh? Dat heeft ze zichzelf aangedaan, dan.

O'Siris: Spijtig dat er geen getuigen waren, ontzettend spijtig.

Nubis: Het tweede slachtoffer?

John: Het was een vrouw van rond de dertig. Ik had haar in het grootwarenhuis een kaartje op het prikbord zien hangen, waarin ze haar diensten aanbood als poetsvrouw. Ik belde haar op en we maakten een afspraak. Ik vroeg waar ze woonde en beloofde haar op te pikken in het voorbijrijden.

Nubis: Zo wist niemand waar ze naartoe ging ..?

O'Siris: Och, een toevalligheid ... de meest praktische oplossing. Ik toonde haar het huis, legde uit waar en wanneer er moest gepoetst worden. Plots begon ze zich anders te gedragen.

John: Ik betrapte haar erop dat ze een uurwerk had weggenomen, het horloge van mijn ex. Een stuk met een erg emotionele waarde.

Seth: Dat stomme mokkel was nog maar net binnen en kon haar handen niet eens thuishouden! Ik wou het teruggrijpen en tijdens het geworstel kwam ze ten val en viel van de trap. Onder aan de trap bleef ze bewegingsloos liggen. Ik heb haar naar boven gedragen en op bed gelegd. Ze ademde nog. Voor alle zekerheid bond ik haar handen en voeten vast aan de spijlen. Ik ging beneden wat te drinken halen om van de schok te bekomen, ik zou haar wel horen roepen als ze bijkwam.

O'Siris: Toen ik 's ochtends wakker werd in de zetel, met de lege fles Triple Sec in mijn handen, hoorde ik haar nog steeds niet. Ik ging een kijkje nemen en vond haar bloedend terug, de kleren van het lijf gescheurd, de keel ruwweg overgesneden, haar hoofd was bijna van de romp. Het raam stond open. Tijdens mijn onoplettendheid had men gebruik gemaakt om haar ...

Nubis: Tijdstip?

O'Siris: 1 februari 1991.

Nubis: U schijnt het allemaal nog heel precies te weten?

Seth: Het was mijn eerste werkdag in een groot, gerenommeerd bedrijf. Ik deed er administratieve taken voor een hoop gekostumeerde tenenlopers. Mijn nieuwe pak was gekreukt door haar de trap op te dragen. Al bij al heb ik maar er drie en een halve maand gewerkt.

Nubis: (Zucht:) Dit wordt geen makkie, meneer O'Siris.

John: Het leven is nu eenmaal geen makkie, An Nubis.

Nubis: Meester Nubis, alsjeblieft. Nummer drie?

(John, O'Siris en Seth staan gelijktijdig op, staan naast elkaar op een rij)

John: Een spijtige samenloop van omstandigheden. Slachtoffer van het noodlot.

O'Siris: Tijdstip: maart 1992.

Seth: Een hoertje.

Nubis: Slachtoffer van het noodlot, zei u?

O'Siris: Niet zij, maar ik.

Seth: Ik ontmoette haar in de tippelzone, ze was depressief. Ik zou haar opbeuren met een ritje met de jeep. We reden wat rond – een uurtje, geloof ik – en toen gingen we naar mij thuis, een borrel drinken. Ze leek helemaal opgefleurd, danste en stripte op de muziek, dronk mee triple sec. Maar de drank werd haar stilaan teveel en ze begon te huilen.

John: Hoe slecht de wereld wel was, dat ze geen thuis had, niemand die op haar wachtte. Dat ze geen toekomst had. Ik begreep haar volkomen, voelde zo met haar mee. Ze hilde, schreeuwde en gilte. Ze was er erg aan toe, ze had duidelijk hulp nodig.

O'Siris: Die zou ik haar 's anderendaags bezorgen, ik zou haar naar een zelfhulpgroep brengen. Ik liet ze boven op mijn bed wat rusten.

Seth: Ze was intussen zo zat als alleen een mokkel kan zijn. Ze zakte door haar benen. Ik droeg ze naar boven, legde haar op bed en ging weer naar beneden, een borrel

drinken. Ik moest opnieuw een andere fles openen, de eerste was al leeg. Ik dronk me een roes en viel in slaap.

John: 's Ochtends ruimde ik de boel op en ging haar halen om haar naar de zelfhulpgroep te brengen. Het was te laat.

Seth: Ze had zichzelf de keel over gesneden.

Nubis: (Voor zichzelf:) Waarom ben ik niet verbaasd?

O'Siris: Het noodlot, zoals ik zei. Ze had zich onder mijn dak van het leven beroofd en ik zat er weer mee.

John: Ik trek ongeluk aan.

O'Siris: Ik wil mijn verantwoordelijkheid niet ontlopen; het was uiteraard gedeeltelijk mijn schuld, ik had haar depressie verkeerd ingeschat. Ik had haar meteen psychologische ondersteuning moeten geven. (Halven gedrieën de schouders op) Tenslotte: wat weet een leek als ik van psychologie?

Nubis: Steeds diezelfde m.o.

Seth: M.o.?

Nubis: Modus operandi. Werkwijze. Het doorsnijden van de keel.

John: Tja, een voor de hand liggende methode? Iedereen weet dat je daaraan dood gaat. Zelf zou ik het nooit zo doen. Te gruwelijk.

Nubis: Waar is haar stoffelijk overschot?

O'Siris: Dat weet u al of hoort u nog wel ...

Seth: (Met kinderlijke trots:) Vierde slachtoffer?

(John, O'Siris en Seth hetzelfde uitnodigende gebaar. Vanaf dit punt dienen de bewegingen van John, O'Siris en Seth exact synchroon te lopen)

O'Siris: Een hoer.

John: Ja, een hoertje.

Seth: Vijfde slachtoffer?

O'Siris: Een hoer.

John: Ja, een hoertje.

Seth: Zesde slachtoffer?

O'Siris: Een hoer.

Seth: Makkelijk, die hoertjes; stappen als vanzelf in de auto, niemand die hen mist, geen haan die erom kraait.

Nubis: Neen, daar hebben we nu geen tijd meer voor; ik moet er vandoor.

(Alle drie hetzelfde "foert-gebaar")

O'Siris: Er vandoor? Mooie advocaat ben jij.

Nubis: Ik heb meer dan één zaak.

O'Siris: (Cynisch:) Pro deo's.

Nubis: U zult moeten roeien met de riemen die u heeft.

O'Siris: Nog één ding, meester Nubis. Ik kan u er toch op vertrouwen dat u de eed van advocaat strikt nakomt en u voor honderd procent inzet om mij te verdedigen?

Nubis: Ik doe mijn werk naar behoren.

John: Daar dank ik u voor.

(Steken alledrie de hand uit)

Nubis: (De uitgestoken hand negerend) Zonder dank. Het stoffelijk overschot van deze mensen?

Seth: Welke mensen?

Nubis: Uw slachtoffers!

John: Slachtoffers?

O'Siris: Meen je het? Ga je er vandoor?

John, O'Siris en Seth (In koor): En mijn verdediging dan?

Nubis: Dan had je mijn tijd wat eerder nuttig moeten gebruiken. Had meegewerkt tijdens al die nutteloze uren die ik hier al gependeed heb. Trouwens, we zullen nog veel tijd samen doorbrengen, geloof me.

John, O'Siris en Seth (samen): Wanneer zien we elkaar weer? (Alle drie de handen in de zakken, gelijktijdig twee stappen naar voren)

Nubis: Morgen. We zullen elkaar nog vaak zien, meneer O'Siris. Zo. (Heeft haar spullen bij elkaar genomen) Dan ga ik maar. Neem de tijd om alles nog eens op een rijtje te zetten en vertel me morgen de rest maar. Tot ziens, meneer O'Siris.

John, O'Siris en Seth: Tot ziens! (Steken alledrie dezelfde hand op) Wel thuis. Wees voorzichtig!

(An Nubis af. Stilte)

O'Siris: Jaja.

Seth: Ja.

John: Ja-ah.

(Stilte)

O'Siris: Waar is de tijd gebleven?

John: (Poëtisch:) De tijd rolt als golven op de zee
Oneindig over en weer
De tijd dat we één waren
De tijd dat we in volmaaktheid leefden,
De tijd dat we samen optrokken,

Seth: De tijd vóór we met een slagenregen
uit elkaar werden gedreven.
De tijd vóór we ieder
een andere richting werden uitgejaagd

O'Siris: De tijd keert terug,
gedragen op de golven
zullen we elkaar weervinden
eens, ergens in het oneindige.

(Stilte)

John: Het zonnetje schijnt.
(Draaien zich alledrie om en kijken omhoog naar het kleine celraampje, waardoor de zonnestralen binnenkomen. Men merkt nu dat ze alledrie hetzelfde zescijferige rugnummer dragen. Dromerig, achteloos naar de zon starend, de handen in de zakken en de ruggen naar het publiek gekeerd)

Seth: Weet je waar ik nu zin in heb? Een glaasje ontsnapping.

John: Triple Sec.

O'Siris: "Hoogwaardig overgehaalde citruslikeur van de hoogste kwaliteit", zoals onze
Ouwe het in zijn zeldzame nuchtere momenten zo prachtig kon formuleren.

John: Ze zijn niet meer hetzelfde.

Seth: Wat?

John: De flessen. Ze zijn veranderd.

O'Siris: Andere etiketten.

Seth: Maar het blijft Triple Sec.

John: Het blijft Triple Sec.

O'Siris: Ja.

VIERDE BEDRIJF

(Een andere, kleinere cel. Posters en alle andere persoonlijke zaken zijn verwijderd. Achteraan in de schaduw van de cel zitten John, Seth en O'Siris met gebogen hoofd op een bankje. Al hun bezittingen liggen in een kartonnen doos voor de cel. Een cipier staat voor de tralies en maakt aantekeningen. Nog steeds dezelfde synchrone gebaren. Lange stilte)

Seth: Wat schrijft ge toch allemaal?
Cipier: Ik maak aantekeningen over uw stemmingen, ik noteer uw doen en laten.
O'Siris: Zo, wat staat er dan?
Cipier: Nu? "Gelatenheid", "rustige gelatenheid".
Seth: Wat wilt ge dan? Dat ik u doorheen de tralies sleur?
Cipier: Ik doe alleen maar mijn werk.
John: Dat is het 'em net. We doen allemaal alleen maar ons werk.
Cipier: Het spijt me.
O'Siris: U bent gehuwd, zie ik? (Wijst op de trouwring van de cipier)
Cipier: Ja, gelukkig gehuwd.
John: Een mooie vrouw?
Cipier: Jaja.
O'Siris: Geen foto?
Cipier: Niet hier.
John: Beschrijf 'r eens.
Cipier: (Glimlacht) Iets kleiner dan ik, sportief gebouwd, donker haar, bruine ogen ...
Seth: (Verlekkerd:) Hmmmm. Doen jullie het wel eens 'hard'?
Cipier: (Ontwijkende glimlach) Er is bezoek voor u; meester Nubis.
(Nubis komt op, lange stilte)
John: Tja, wat moet je zeggen, hé, tegen een man die op het punt staat om gegrild te worden?
(Pauze)
Nubis: Meneer O'Siris ...
O'Siris: U klinkt het waarschijnlijk allemaal nogal onnozel in de oren, maar ik heb de laatste weken mijn hoofd lopen breken over *hoe* ik naar die stoel moet gaan.
Seth: Ik heb eraan gedacht die cipers allemaal een trap voor hun kop te geven, wat heb ik tenslotte nog te verliezen? 't Is het geschikte moment om mijn kunnen te tonen.
John: Ik heb overwogen om me levenloos te laten hangen, zodat ze allen dit nog levende, onschuldige lichaam nog een laatste maal zouden moeten torsen.
O'Siris: Ik heb in mijn hoofd cynische monologen verwoord, maar ik heb de moed niet meer.
John: Ik zal, denk ik, meegaan als een schaap naar de slachtbank.
O'Siris: Het is een onbeschrijflijk gevoel vooraf te weten waar, wanneer en hoe je zal sterven. Die ultieme zekerheid ... dat uitzichtloze, die verdronken hoop ... Je wil nog allerlei dingen doen ...
Seth: Mensen aanpakken ...
John: Bedanken ...
Seth: (Nonchalant, ongemeend:) Vergiffenis vragen ...
O'Siris: Onmogelijke beloftes prevelen ...
(Pauze)
John: Het is een nare dag.
O'Siris: Weer een nare dag.
Seth: De laatste nare dag.

Nubis: (Knikt) Ja. Ja, erg naar.
 (Stilte)
 Nubis: Wat een drukte.
 O'Siris: U maakt een grapje?
 Nubis: Ik bedoel buiten. Perslui. Televisieploegen. Scanderende mensen. Mensen met spandoeken.
 Seth: Ik had niet op steun van buitenaf gerekend.
 (Nubis wil iets zeggen, maar wuift het weg. Stilte)
 John: Wat ze met een mens niet uithalen vooraleer hem ... och ... Zie me hier zitten, met die geschoren paterskop. Vernederend is het. Geschoren kuiten. Een verplichte douche. Mijn laatste maaltijd in brokjes gesneden als bij een kind, enkel te eten met een plastic lepel. En dat allemaal omdat ik op een eiken troon mag plaatsnemen, om tot de dood gekroond te worden ... Al wat ik nog eens voor de laatste maal wil vasthouden, moet ik vragen. 't Zit daar allemaal in de doos, zelfs de foto's van mijn ex. Konden ze me die laatste week van mijn leven niet gewoon in mijn ouwe, vertrouwde cel laten?
 O'Siris: 't Is zo'n onzin, dat hele circus. Een kleermaker komt me de maten nemen om een pak te maken waarin ik begraven zal worden. Dat zijn nu net niet mijn laatste zorgen. Meester, zie je nog een mogelijkheid tot uitstel? Zal het laatste telefoontje nog iets opleveren?
 (Nubis schudt vermoeid het hoofd)
 Seth: (Bitsig:) Wat? Voelt ge u niet lekker? Hebt ge honger? (Wijst op zijn onaangeroerd bord) Ge moogt zelfs mijn laatste maaltijd hebben. Mijn keuze. Steak, saignant gebakken. Zo heb ik het graag, met wat bloed d'erbij. Alleen de Triple Sec kon er niet af.
 O'Siris: (Zuchtend:) Schenk eens klare wijn; in welk geval zou de terechtstelling niet kunnen doorgaan?
 Nubis: Geen idee.
 O'Siris: Godhemel! U bent toch advocate? Onder welke voorwaarden mag iemand niet terechtgesteld worden?
 Nubis: De wet verbiedt het terechtstellen van een gevangene wanneer die het "waarom" niet begrijpt. Een minimale toerekeningsvatbaarheid is vereist.
 O'Siris: Zo.
 (Pauze)
 O'Siris: Nu mijn gevangenisdeuren openstellen is zo'n beetje als de doos van Pandora openen?
 (Stilte)
 Nubis: U moet begrijpen, meneer O'Siris ... ik ... ik heb gedaan wat ik kon ... de bewijslast, echter ...
 John: De wereld zal er alleen maar beter van worden.
 Nubis: Dat het zo ver heeft moeten komen. Na de eerste ... hadden we misschien nog een kans gehad ... u te helpen ... genezen ... voorkomen dat er nog slachtoffers zouden vallen ...
 O'Siris: Het is niet te voorkomen. Het zit er gewoon in, in het beslag, het wordt tijdens de jeugd jaren toegevoegd en meegebakken, je krijgt het er niet meer uit. Het is onlosmakelijk met ons verbonden.
 Nubis: Toch konden we het niet uitspelen, die ontoerekeningsvatbaarheid. De meervoudige persoonlijkheid. Dat het Seth-gedeelte, de harde kern, die 's avonds doorbrak, verantwoordelijk was voor de moorden. Dat Johnny de gekwetste

jongen was en O'Siris de rede vertolkte, en pas te voorschijn kwam na de misdaad, om de sporen te wissen.

Seth: Het was het proberen waard.

Nubis: Die psychologische analyses zijn niet altijd even duidelijk.

O'Siris: De studie van het menselijk gedrag is nochtans geen exacte wetenschap. Maar ik begrijp de uiteindelijke oplossing. Het is de makkelijkste en goedkoopste. Nochtans is de strengste straf de verbanning, niet de dood.

Nubis: Als we u hadden opgepakt na de moord op die liftster ... uw eerste slachtoffer ... hadden we met psychiatrische hulp ... misschien ...

Seth: Neen.

O'Siris: Het doet er allemaal niet meer toe, maar ...

John: Ik heb gelogen, ze was niet mijn eerste slachtoffer.

Nubis: Neen?

O'Siris: Jullie denken natuurlijk alles te weten.

Seth: De eerste was een hoertje. Het was in 1985, ik werkte nog bij de spoorwegen, het goederentransport. Op een keer had ik dertig uur vertraging. Die stomme wachttijden ook. Ik ging een luchtje scheppen en wandelde over de verlaten perrons, tot aan de straatkant. Daar stond ze. Ze leek helemaal op een buurmeisje van vroeger. Ze viel me lastig. Ze werd handtastelijk, ik voelde me belaagd.

Nubis: Een sterke man als u?

John: Ze greep me tussen de benen, kneep in mijn ballen. De tranen kwamen in mijn ogen. Ik voelde me terug een weerloze knaap van veertien. Ze trok me mee naar een wachthuisje, wou een wip maken. Ze stal mijn portefeuille uit mijn achterzak, wou er met mijn geld vandoor ...

Seth: Ik heb me verdedigd ... ze werd woest ... tijdens het gestrubbel kwam ze met haar hoofd tegen de stalen dwarsbalk ... ze bleef levenloos liggen ... het was niet de bedoeling. Het gebeurde allemaal in een vlaag van zinsverbijstering. (Pauze) Die keer niet. Echt niet.

John: Ik had er al wel over gefantaseerd, de gedachte een vrouw te domineren had me opgewonden, maar ik had nooit gedacht dat ik het zou kunnen.

(Stilte)

John: Ik geraakte in paniek. Stond als aan de grond genageld. Ik moest er vanaf. Ik kon haar niet laten liggen.

O'Siris: Ik wou ook geen levend lichaam achterlaten. Ik had een mes in mijn zak. Voor alle zekerheid sneed ik haar de keel over en begroef haar tussen de steenkool.

Nubis: U begrijpt toch dat deze feiten in een heel andere versie kunnen verteld worden. Waarom riep u geen hulpdiensten in?

John: Mensen met een verleden zoals ik rekenen niet op een eerlijke behandeling. Ze zouden de verantwoordelijkheid hoe dan ook in mijn schoen schuiven. Het was een plotse, ondoordachte noodoplossing. Achteraf bekeken had ik het anders moeten aanpakken.

Nubis: Haar stoffelijk overschot?

O'Siris: In de elektriciteitscentrale.

Seth: Ze hebben haar nooit gemist. Niemand.

O'Siris: Het heeft in geen enkele krant gestaan. Ze is gewoon mee opgestookt. Ze heeft energie opgebracht ...

John: De energie waarmee ik zal ...

O'Siris: Het leven kent zijn paradoxen.

John: Daar denk ik nu soms aan, aan dat hoerige mokkel, dat niemand haar ooit gemist heeft. Zo zal het ook mij vergaan. Wanneer ik er niet meer ben, zal niemand me

missen. Niemand zal naar me vragen. Net als die hoer ben ik alleen op de wereld. Tussen miljarden mensen, alleen op de wereld.

Nubis: Heeft u er spijt van?

O'Siris: Spijt?

John: (Huult:) Ja, ik heb er spijt van.

Seth: (Huilend:) Spijt verdomme, dat ik zo stom kon zijn om me te laten strikken.

(Pauze)

O'Siris: Meester Nubis, mag ik An zeggen?

Nubis: Ja.

John: Het zal u erg naar klinken, maar ... u heeft net diezelfde kenmerken als mijn slachtoffers ... als u me begrijpt.

Seth: Die zwarte haren, die nagellak ...

Nubis: Het werkt als een rode lap op een stier.

O'Siris: Fout.

John: Als nectar op een bijtje.

O'Siris: Ik wil in die laatste uren eerlijk tegen u zijn. Het waren er veertien. Niet meer, niet minder. Ik wil de geschiedenis ingaan met de juiste statistieken.

Nubis: Waarvan we er zes in de kruipkelder van uw huis vonden, netjes geschikt.

O'Siris: Eéntje in de tuin, ééntje in de oven. Hier en daar eentje in de rivier. In een grot. In een bos. Netjes verspreid, zonder structuur. (Pauze) Die in de tuin heeft me de das omgedaan.

Seth: Toen ze nog in leven was, had ik er ook al last mee. (Schouderophalend:) Ach, haar akelige persoonlijkheid is uitgewist. Zand erover.

Nubis: Ze gaan het huis afbreken. Als de onderzoeken in de kelder helemaal achter de rug zijn.

O'Siris: Nooit gedacht dat ik in die piepkleine kelder zes lijken kwijt kon. "Mits een beetje accuraat werk, kan je veel bereiken", zei onze Ouwe altijd. Hij heeft gelijk. Schikken en herschikken.

Nubis: En de anderen? Geeft u nog de exacte locatie van de anderen? Het is geen reden tot uitstel meer, maar het is zo belangrijk voor de familie van de slachtoffers.

Seth: Maakt het uit? Ze zijn koud, dat weten ze. In ruil voor mijn vrijheid, uiteraard ...

O'Siris: Geef toe dat we nauwgezet gewerkt hebben. Sporen wissen is soms moeilijk, er blijft altijd wel ergens een haartje, daarom dat ik meteen alles vernietigde. Zal ik u nog een tip geven?

Nubis: Laat maar. U heeft ons al het hele land laten omgraven. Vergeefs.

(Seth lacht met enige trots)

Nubis: Men heeft nog haren gevonden.

John: Ah?

Nubis: Niet alleen uw collectie in de jagerstas - de haren zorgvuldig in tufjes bij elkaar gebonden, als borsteltjes zonder steel - ook de losse haren in de bestelwagen van uw werkgever ...

O'Siris: Heb ik enige malen geleend.

Nubis: In de wagen van uw buurman.

John: Hij had me gevraagd tijdens zijn verblijf in het buitenland zijn wagen af en toe te laten rijden, dat heb ik dan gedaan. Plichtsbewust.

O'Siris: Die haren, daar zat natuurlijk alles in.

Nubis: De DNA's van al uw slachtoffers.

Seth: Het gaf me een machtig gevoel. Die vernedering, hun haren af te snijden. Ik hield eraan. Wanneer ik ze naderhand nog vasthield, ze in mijn handen wreef, kreeg ik opnieuw een warm gevoel van geborgenheid. Het gaf me betekenis.

John: In die jaren, tijdens mijn uitstapjes, had ik eindelijk het gevoel dat ik iets was in het leven, iets betekenisvol. Voor één keer had ik het stuurwiel in handen, kon ik de leiding geven. Voor één keer kon ik onze Ouwe overtreffen.

O'Siris: Begrijp je dat?

Nubis: (Aarzelend:) Een beetje ... maar dat één persoon zo'n schade kan aanrichten ...

Seth: Kijk hier. (Toont ontblootte rug en buik) Elk litteken is een verhaal. Ik ben een verhalenbundel, maar het zijn er zo veel, dat ik alle verhalen zelf niet meer ken.

John: We zijn niet van hetzelfde hout gesneden, An Nubis ... meester Nubis.

Nubis: Zeg maar An.

O'Siris: Jou hebben ze als kind letterlijk in de watten, in het dons gelegd.

John: Ik sliep op de koude stenen, als het mee zat op een oud tapijt of op stro.

O'Siris: Jij werd gevoed met verse melk en vers brood.

Seth: Ik at soms mee met de hond.

O'Siris: Jij kreeg liefde, aandacht, genegenheid.

Seth: Als het mee zat, kreeg ik een dag geen flessen naar mijn hoofd.

Nubis: Mensen worden niet gelijk geboren.

John: Als een zieke kikker heb ik gekwaakt in een poel van verderf, terwijl mijn leeftijdsgenoten openbloeden als korenbloemen in het ochtendgloren.

Seth: Iedereen vraagt altijd maar *wat* en *hoe* ik vermoord heb ...

O'Siris: ... heeft u één iemand horen vragen naar het *waarom*?

(Pauze)

Nubis: Ik heb altijd een heel ander beeld gehad van mensen als u. U komt erg sociaal over.

O'Siris: Dat is mijn sterke kant. Het kan paradoxaal klinken, maar ik ben in zeker opzicht bijzonder sociaal.

John: Ik kan de mensen vertrouwen inboezemen, hen om mijn vingers draaien.

Nubis: Mensen zoals u zien we in films gewoonlijk alleen in het laatste stadium. De groei naar het monst ... de psychopatische persoonlijkheid kennen we niet. Ik heb in zekere zin ... begrip voor uw toestand, tot wat u geworden bent. Echter – laat me dat toch duidelijk in de verf zetten – alleen begrip, geen enkel goedkeuren.

John: Ik zou ook liever een ander raderwerk gehad hebben. In hoeverre ben ik zelf verantwoordelijk voor wat ik geworden ben?

O'Siris: Mensen bedriegen zichzelf voortdurend door zich het waanidee voor te spiegelen dat ze ontwikkeld zijn en door een logische gedachtengang gestuurd worden, maar onze emoties handelen los van onze ethische waarden. De ratio is er enkel om slaafs de weg vrij te maken waarover onze driften als wildebeesten kunnen wegdenderen.

Nubis: Tja ...

John: Weet u wie ik graag nog eens zou zien, voor de laatste keer? Iris, mijn ex.

O'Siris: Zij is de enige die dit alles misschien had kunnen voorkomen.

John: Na ons huwelijksfeest ging het snel bergaf.

Seth: Ik begon te drinken, werd onhandelbaar. Had een handeltje in drugs, niet veel soeps.

O'Siris: Ze heeft me toen weer op het rechte pad getrokken, met zachte, dwingende hand. Ik was gaan ronddolen, overleefde met kleine criminaliteit. Ze heeft me net op tijd teruggevonden; op een ochtend, slapende, in een kist op de oever van een rivier. Haar auto met draaiende motor en geopend portier boven op de dijk. Erg moedig van haar. Ze was een sterke vrouw. Een moedergodin.

John: Enige jaren gingen voorbij, in vrede. Onze zoon werd geboren. Naderhand ging het weer fout. Ik werd ontslagen wegens kleine diefstallen, kwam terug op de

straat te staan. Toen ben ik terug gaan dolen. Veertien steden heb ik aangedaan – waar ik telkens een stukje van mezelf verloor - tot ik uiteindelijk in mijn huidige woonplaats terecht kwam.

Seth: Voorheen kon ze me kalmeren door eens flink te neuken, maar het deed me niks meer. Hij wou niet meer opstaan. Ik kreeg ‘em niet meer omhoog. Terug aan de fles, dus, net als onze Ouwe. Zuipen en razen.

John: Als een wildeman.

O’Siris: Deze keer kon ze het niet meer opbrengen. Ik had haar, denk ik, uitgeput. Eén keer heeft ze me terug tot het leven kunnen roepen.

John: Een betere vrouw zou ik nooit kunnen vinden hebben. Ze is de ultieme echtgenote en moeder.

O’Siris: Van één zaak ben ik zeker: mijn zoon is bij haar in goede handen.

Nubis: Het is de eerste keer dat u over uw zoon spreekt.

Seth: Ja, ik heb een zoon. Hij is blind aan één oog. In een dronken bui heb ik ... hem ... beschadigd. Daarop zijn we gescheiden en is ze met hem in de moerassen gaan wonen.

O’Siris: De spreekwoordelijke druppel.

John: Beloof me dat je mijn ex helpt bij de begrafenis, bij het verwerken van deze gebeurtenissen.

Nubis: Da’s beloofd.

(Een onweer breekt uit. Lichten flikkeren even en gaan uit. Wanneer de lichten weer aangaan, zitten alleen Seth en John nog op de bank. Nubis staart hen onwezenlijk en onbeweeglijk aan.)

John: Zo gebeurde het. In deze momenten, ’s avonds, als O’Siris er niet meer was. Wanneer ik alleen was met Seth. Hand in hand liepen we dan over het dromenpad, Seth en ik. Zijn stevige hand als een bankschroef om mijn zwakke pols.

Seth: Jij droomde, fantaseerde, ik maakte je dromen tot werkelijkheid. Zo wou je het toch?

John: (Zich verdedigend:) Hij trapte ongewild deuren voor me open, Seth, hij sleurde me mee!

Seth: En toch bleef je, keek je toe? Je genoot ervan als je zag hoe ik je dromen waarmaakte.

John: Ik had geen keuze.

Seth: Omdat je zwak bent. Omdat je een blèter bent, Johnny!

John: Nietes!

Seth: Welles!

John: Niet!

(De lichten flikkeren even aan en uit. Het wordt donker.)

Seth: Testen ze de elektrische installatie?

(De lichten gaan weer aan. Twee cipers komen op. Enkel Seth zit nog op de stoel. De dialogen van John en O’Siris dienen door hen zelf gesproken te worden – bij voorkeur van links en rechts uit de coulissen, eventueel op band.)

Cipier1: John Seth O’Siris, het is tijd.

Stem John: (Tegen Nubis, met kinderlijke angst:) Zal het pijn doen?

Nubis: Neen ... één korte harde klap. Het zal ... snel gaan.

Seth: Als ik die stroomstoot overleef? Ben ik dan vrij?

Nubis: Dan volgt er een tweede. Je bent veroordeeld tot de dood, niet tot een stroomstoot. Wees gerust, er zal maar één stoot nodig zijn.

Cipier2: John Seth O’Siris, ingevolge uw veroordeling voor de moord op dertien vrouwen zal ...

Seth: Veertien.

Cipier2: ... zal uw straf heden om 18u00 stipt ten uitvoer worden gebracht.

Stem O'Siris: (Ernstig, zakelijk:) Meester Nubis, wilt u straks, na de executie, terug naar hier komen? Dan kunnen we deze moeilijke gebeurtenis, die dan achter de rug zal zijn, bijpraten. Ik zal om koffie verzoeken. Gewoon, gezellig, onder ons. Zonder franjes, recht voor de raap.

(Nubis verstomd, cipiers kijken elkaar aan)

Cipier: Deze truc pakt niet, die hebben we al meer gehad, meneer O'Siris.

(Maken de deur los. Seth treedt naar voren, handboeien worden omgedaan)

Stem O'Siris: (Wanhopend:) Zou u me niet beter aan een studie onderwerpen; ik ben als een zeldzame vlinder.

Cipier1: (Zakelijk:) De gevangenisdirecteur, de adjunct-directeur en het penitentiair afdelingshoofd zullen u aan het einde van de gang verder begeleiden naar de executiekamer

Stem O'Siris: (Declamerend:)Veroordeel me niet. Ik had geen impact op mezelf. Ik ben niets meer dan de slaafse volgeling van mijn emotionele impulsen. Mijn aard is vastgelegd in mijn genen en bepaald door mijn milieu. De maatschappij die mij veroordeelt, heeft mij gevormd. Gij zult een eigen kind doden.

Stem John: (Licht geëmotioneerd:) Een onschuldig kind, door jullie gedragen en misvormd. Veroordeel geen eigen bloed en vlees, jullie hebben mij de borst gegeven, gevoed met zure, ranzige melk, groene schimmelvlokken dragend. Jullie hebben mij tot een kanker van de maatschappij gemaakt. Ik heb niet om mijn geboorte gevraagd. Jullie hebben me gewenst, hier op deze plaats. Elders had mijn leven er anders uitgezien, dan was ik een superieure jager geweest, of een heldhaftig krijger.

(Pauze)

Seth: (Sec, gevoelloos:) Maak het kort. Uit respect. Dat heb ik ook altijd gedaan.

(Cipiers nemen Seth elk langs een arm en gaan af. Nubis blijft alleen achter)